

Z obsahu:

**Sláva Trojice
v Kristově křtu**

Katecheze Jana Pavla II.

12. dubna 2000

– strana 2 –

**Svátost smíření –
zázrak lásky**

P. Jacques Maritain

– strana 4 –

**Jubilejní kalendář
na měsíc květen**

– strana 5 –

Ze života sestry Faustyny

Kowalské

Boží milosrdenství
a spravedlnost

– strana 6 –

Proč mít strach?

– strana 7 –

Spiritista u bran

Damašku

Luc Adrian

– strana 8 –

Smíření člověka

s Bohem (3)

– strana 10 –

Vyznání Marie Cecílie

Bílá kronika

– strana 11 –

**Očisti, Pane,
náš duchovní zrak**

– strana 12 –

Kristova služba smíření

Kardinál Joachim

Meisner

– strana 14 –

Sr. Emmanuela píše...

– strana 15 –

Sestra Faustyna Kowalská

Sláva Trojice v Kristově křtu

Čtení, které jsme právě vyslechli, nás zavádí na břeh Jordánu. Setrvejme dnes duchovně na březích řeky, která protéká mezi dvěma biblickými Zákony, abychom rozjímali o velkém zjevení Trojice toho dne, kdy Ježíš právě v oněch vodách vstupuje na jeviště dějin, aby započal svou veřejnou službu.

Posvátná řeka

Křesťanské umění bude tuto řeku personifikovat v postavě starce, který v úžasu přihlíží zje-

chvilí jsme slyšeli onu nejobšrnější v podání Matoušově, která uvádí také rozhovor mezi Ježíšem a Janem Křtitelem. V centru scény vystupuje postava Krista, **Mesiáše, který naplňuje dokonale veškerou spravedlnost** (srov. Mt 3,15). On je ten, kdo přináší naplnění božského plánu spásy tím, že se v pokoře solidarizuje s hříšníky.

Jeho dobrovolné pokorení mu přináší obdivuhodné povýšení: Zaznívá nad ním hlas Otce, který jej prohlašuje za *svého milovaného Syna, ve kte-*

vení, jež se uskutečňuje v jeho vodním lůně. V něm totiž, jak potvrzuje byzantská liturgie, »se koupe Slunce – Kristus«. Táž liturgie v ranních chválách o Theofanii neboli Zjevení Páně představuje dialog s řekou: »Jordáne, co jsi spatřil, že ses tak silně vzbouřil? – Viděl jsem Neviditelného nahého a přepadlo mě chvění. Jak se však netrást a nerozestoupit před Ním? Anděl se zachvěl před jeho tváří, nebe se zděsilo, země zatřásla, moře ustoupilo nazpět spolu se všemi bytostmi viditelnými i neviditelnými. Kristus se zjevil v Jordánu, aby posvětil všechny vody!«

Vztah Otce a Syna

Přítomnost Trojice při oné události potvrzují jasně všechny verze, v nichž evangelia vyprávějí o této události. Před

řím má zalíbení (tamtéž, 17). Je to výpověď, která v sobě spojuje dva Ježíšovy mesiánské aspekty: davidovský v připomínce královského zpěvu (srov. Ž 2,7) a prorocký citací prvního zpěvu Hospodinova Služebníka (srov. Iz 42,1). Máme zde tedy zjevení intimního pouta lásky mezi Ježíšem a nebeským Otcem spolu s jeho mesiánskou intronizací před tváří celého lidstva.

Duch svatý – plnost lásky

Na scénu vstupuje také Duch svatý v podobě *holubice*, která se *snáší a sestupuje* na Krista. Můžeme si připomenout různé biblické odkazy, abychom osvětlili tento obraz: holubici, která ohlašuje konec potopy a příchod nové éry (srov. Gn 8,8–12; 1 Petr 3,20–21), holubici, která je takřka symbo-

lem pro označení Izraele v různých starozákonních úryvcích (srov. Oz 7,11; Ž 68,14).

Příznačný je dávný židovský komentář k úryvku z knihy Genesis (srov. 1,2), který popisuje, jak se Duch vznáší s mateřskou něžností nad prvopočátečními vodami: »Duch Boží se vznášel nad povrchem vod, jako se vznáší holubice nad svými mláďaty, aniž by se jich dotkla.« (Talmud, Hagigah 15a) **Duch svatý sestupuje na Ježíše jakožto síla plnosti lásky.** Katechismus katolické církve se odvolává právě na Kristův křest, když učí: »Duch, kterého má Ježíš v plnosti od samého početí, nyní na něm spočine. Ježíš pak bude zdrojem Ducha pro všechno lidstvo.« (KKC 536)

Rozhodující etapa dějin spásy

V Jordánu je tedy přítomná celá Trojice, aby zjevila své tajemství, potvrdila a podpořila Kristovo poslání a aby vyjádřila, že v něm vstupují dějiny spásy do své ústřední a definitivní fáze. Ony zasahují čas i prostor, lidské osudy i kosmický řád, ale v prvé řadě tři božské osoby. Otec svěřuje Synovi poslání, aby nastolil a naplnil v Duchu spravedlnost, tj. božskou spásu.

Chromacius, který byl biskupem v Akvileji ve 4. století, v jedné své homilii o křtu a o Duchu svatém tvrdí: »Jako naše první stvoření bylo dílem Trojice, tak i naše druhé stvoření je dílem Trojice. Otec nedělá nic bez Syna ani bez Ducha sva-

tého, protože Otcovo dílo je také dílo Syna a Synovo dílo také dílo Ducha svatého. Je zde pouze jedna a táž milost Trojice. Jsme tedy spasení Trojicí, protože od počátku jsme stvořeni jedině Trojicí.« (Řeč 18A)

Svatá křestní voda

Po Kristově křtu se stal Jordán také řekou křtu křesťanů: voda křestního pramene je podle tradice, která je drahá východní církvi, miniaturním Jordánem. Potvrzuje to následující liturgická modlitba: »Prosíme tě tedy, Pane, aby očišťující úkon Trojice sestoupil na tyto křestní vody, aby se jim dostalo milosti vykoupění a požehnání Jordánu v síle, působení a přítomnosti Ducha svatého.« (Velké nešpory o svaté Theofanii našeho Pána Ježíše Krista, Požehnání vod)

Zdá se, že podobná myšlenka inspiruje také sv. Pavlína z Noly v některých verších pojatých jako vysvětlující komentář pro baptisterium: »Tento pramen, zdroj pro duše, které potřebují spásu, vypouští řeku božského světla. Duch svatý sestupuje z nebe do této řeky a spojuje v ní posvátné vody s nebeským pramenem; vlna se stává Bohem těhotnou a plodí z věčného semene svými plodnými vodami svaté pokolení.« (Dopis 32, 5) Když křesťan vystupuje z obrozující křestní vody, zahajuje svou pouť života a svědectví.

L'Osservatore Romano
13. dubna 2000

Mezilitulky a zvýraznění
redakce Světla

Ježíš zjevuje tvář Boha Otce „plného milosrdenství a soucitu“ (Jak 5,11) a sesláním Ducha svatého odhaluje tajemství lásky Trojice. V církvi i v dějinách působí Duch Kristův: jemu musíme stále naslouchat, abychom rozpoznávali znamení nových časů a aby on v srdcích věřících stále oživoval očekávání návratu oslaveného Pána. Svatý rok má být tedy neutuchajícím chvalo zpěvem na Trojici, na nejvyššího Boha...

Jan Pavel II.: Incarnationis mysterium

Ježíš, jediný Spasitel

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

**Komu hříchy odpustíte,
tomu jsou odpuštěny**

Než se vrátíš znovu do víru událostí prvního dne prvních křesťanských Velikonoc, připrav se na překvapení největšího večera tím, že se ztíšíš a s usebraností vyslechněš, co ti chce říct týž Jan, kterého jsi časně ráno doprovázel k prázdnému hrobu. Vysvětluje ti prostými slovy a svou zkušeností velmi výmluvně, jaký je smysl všeho toho, *co se v tyto dny stalo v Jeruzalémě.*⁽¹⁾ Pros Ducha svatého, aby ti pomohl přijmout a domyslet, jak nesmírný je Boží dar, kterého se ti dostává od Ježíše Krista tím, že za tebou přichází *skrze vodu a krev.*

Jeho krvavou obětí byl obnoven a potvrzen tvůj ničím jiným nezasloužený nárok na jedinečné privilegované postavení v nově založeném Božím království. To, o čem Pán tolikrát za svého života mluvil, stává se nyní díky jeho smrti a zmrtnýchvstání převratnou skutečností: můžeš se znovu *narodit z Boha*, to znamená narodit se jako *jeho dítě*. To je ten stav, na jehož obnovení Otcí od věčnosti záleželo tak nesmírně, že za to neváhá zaplatit nejvyšší možnou cenu: dát v oběť svého vlastního, tak dokonale poslušného Syna.

Co to pro tebe znamená? Nemělo by tě překvapovat, jestliže s tak skutečně jedinečným postavením souvisí požadavek přiměřeného, odpovídajícího jednání. Ve skutečnosti je to docela prosté: jsi *Božím dítětem, když miluješ Boha a plníš jeho přikázání*. Možná si pomyslíš, že ta poslední slova mohou připadat člověku dnešních dní nezvykle strohá. Jan však v nich nevidí žádné břemeno, které by tě mělo zatěžovat. Nepatří snad synovská oddanost k podstatě synovské lásky, je-li opravdová? Pro milující dítě nebude obtížné vyhovět otcí v každém ohledu, a to tím více, čím více se přesvědčuje, jak skromnou zůstává láska dítěte ve srovnání s bezmeznou, nezištnou láskou nejdobrotivějšího Otce. Že v takovém případě Otcova *přikázání nejsou těžká*, to Miláček Pán ví velmi dobře z vlastní zkušenosti. Uvažuj nad tím dříve, než zavítáš v podvečer mezi apoštoly.

Bůh zná své děti. Jeho otcovská starostlivost jde tak daleko, že předem myslí na to, co se stane, když tvoje chování nebude odpovídat tvému postavení. To bude příčinou návratu do neštěstí. Nedbat na Otcova přikázání znamená totiž vylučovat sám sebe

z rodiny jeho dětí. Nepřijde tak ovoce Božího věčného úsilí nazmar? Právě dnes večer se můžeš ve Večeřadle přesvědčit, s jakou důsledností a vynalézavostí se Pán stará, aby ovoce jeho vykoupění, tedy otcovský dům plný hojnosti, zůstával otevřený a znovu přístupný i pro ty, kteří jej svévolně opustí. Není to udivující, že právě tato starost je to první, na co Pán myslí, když vstupuje zavřenými dveřmi do hořejší místnosti a poprvé se oslavený představuje svým drahým?

Pán přichází za těmi, které mu Otec dal a které si tři roky vychovával jako základ pro své království zde na zemi. V jakém je našel stavu, když tu zatím sedí pospolu po celý tento slavný den za zavřenými dveřmi? Skličuje je nejen strach před Židy, ale i jejich vlastní provinění. Právě ten, který má být první mezi všemi, třikrát a pod přísahou zapřel svého Pána, a dalších devět ztratilo svou víru v prvním protivenství a zbaběle se rozuteklo. Jak vidíš, Ježíšovo království není společenstvím samých spravedlivých. Ježíš zná slabost a selhání těch, kteří tři roky žili po jeho boku, a přece si nehledá nikoho lepšího a dokonalejšího. Protože myslí na to, aby v jeho království od samého počátku bylo dostatek místa i pro zbloudilé a zatoulané.

A tak místo pouhých slov odpuštění uslyší mnohem víc, uslyší překvapující slova, která nemohou čekat ani tušit. Kněžské svěcení, které ve čtvrtek začalo právě zde, jako by pro své pokračování potřebovalo přípravnou zkušenost nedávného bolestiplného pátku. Zatímco s radostným úžasem hledí na Ježíšovy oslavené rány, které zůstanou už navěky výsostnou legitimací jeho božství i jeho lidství, Pán jako první dar svého vykoupění vkládá mocí Ducha svatého do rukou apoštolů přímou spoluúčast na své vlastní božské pravomoci. Neboť *kdo může odpouštět hříchy, ne-li sám Bůh?*⁽²⁾ A kdo si bude více vážit tohoto daru Božího milosrdenství, ne-li právě ten, kdo sám v sobě tak hluboce pocítuje a prožívá potřebu a vroucí touhu mít jistotu, že se mu dostalo od Boha odpuštění?

Právě od těchto svých novokněží, kteří jsou sami hříšní, Pán očekává, že budou stejně milosrdně a dobrotivě jako on pokračoval v tom, co započal, když přišel *hledat to, co zahynulo*⁽³⁾.

Hospodinova pravice mocně zasáhla, je to podivuhodné v našich očích. Toto je den, který učinil Pán, jásejme a radujme se z něho. Jeho milosrdenství trvá na věky.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 24,18; ⁽²⁾ Mk 2,10; ⁽³⁾ srov. Lk 19,10;

⁽⁴⁾ resp. žalm 112.

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 4,32–35

Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši. Nikdo neřikal o ničem ze svého majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všechno společné. Apoštolové vydávali s velkou působivostí svědectví o zmrtnýchvstání Pána Ježíše a na nich na všech spočívala velká milost. A tak nikdo u nich nežil v nouzi. Kdo měli totiž pole nebo dům, prodávali je a peníze za to stržené přinášeli a kladli apoštolům k nohám. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval.

2. čtení – 1 Jan 5,1–6

Milovaní! Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha; každý, kdo miluje Otce, miluje i toho, komu on dal život. Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda.

Evangelium – Jan 20,19–31

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženeček, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.“ On jim však odpověděl: „Dokud nevidím na jeho ruce jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

Svátost smíření – zázrak lásky

Dát se milovat se vši svou bídou

»Není možné pochopit Boží dobrotu, kterou nám Ježíš projevil, když ustanovil svátost pokání,« řekl sv. farář Arský. Protože to nemůžeme pochopit, chceme, aby se na nás uskutečnila. Přijmout milosrdenství znamená milovat Boha tak, jak si to přeje.

Pro člověka je velmi obtížné milovat srdce zraněná hříchem, protože v nich vidíme své vlastní rány nebo i takové, které v nás vzbuzují odpor. Pán však nemá žádné těžkosti milovat nás i přes naši nehodnost. Miluje nás zcela nezištně, protože nemáme žádné zásluhy, kterými bychom se mohli prokázat. Rozhodl se položit na misku vah všechny poklady své nezištné a ničím nezadlužené lásky. My však nemáme nic, čím bychom mohli naplnit tu druhou, kromě své vlastní bídy; to je první bitva, ve které musí být poražena naše pýcha. Vždy nad tím žasneme, i když nám evangelium říká, že Ježíš přišel kvůli nemocným a hříšníkům, a nikoliv kvůli zdravým. Neočekává od nás nic jiného než srdce plné touhy: *Hladově nasycil dobrými věcmi a bohatě propustil a prázdnou* (Lk 1,53).

Uznat pravdu své bídy

Ježíš přišel, aby vydal svědectví pravdě, aby odpouštěl a uzdravoval. Jen tak živořit, bez krve, bez citu a současně ochrnutý, to přece není normální situace, protože v tom se neodráží život, který je v Bohu: *Přišel jsem, aby měli život a měli ho v plnosti* (Jan 10,10). Zde je krok, který musíme udělat, a Ježíš nás k němu zve: *Kdo žízni, ať přijde ke mně a pije, ten, kdo ve mne věří, ...potečou proudy vod z jeho nitra* (Jan 7,37–38). Krok víry, který se od nás požaduje, je jen maličkovitý ve srovnání se způsobem, jakým Bůh

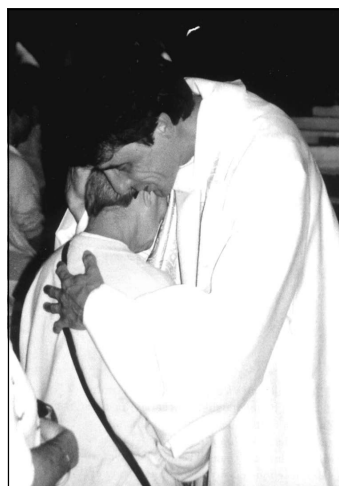
naplňuje náš život. Milující hříšnice se chopila iniciativy: sama se pozvala do Šimonova domu, aby plná směřosti se přiblížila k Ježíši a dotýkala se jeho nohou (srov. Lk 7,36).

Když vycházíme ze své vlastní bídy, potkáváme každý ve svátosti smíření jako ztracený syn svého zachránce Ježíše: *Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem...* (Lk 15,18).

My všichni, které Ježíš uvedl z naší bídy, potřebujeme osobně slyšet tato slova: *Tvá víra tě uzdravila* (Lk 17,19). Svátá Terezie od Ježíška provedla tento akt víry, který ji přivedl k tomu, že se při vši své bídě nechala milovat od Ježíše: »Pochopte přece, že čím více je někdo slabší, bez tužeb a bez ctností, tím více je hodný Jeho strhující a proměňující lásky, aby mohl Ježíše milovat a stát se z lásky Jeho obětí beránkem...«

Osvobození skrze vyznání

Svátost odpuštění je výměna lásky mezi naším Bohem, který je Milosrdenství, a mezi

námi, ubohými kajícími hříšníky, kteří stále znovu a znovu upadají do hříchu. A právě v tom se uskutečňuje náš ustavičný duchovní růst, jak nám říká Jan Pavel II.: »Vedeni láskou chceme se držet pravdy a růst ve všem, až dospějeme k Ně-

mu. On, Kristus, je Hlava (Ef 4,15). Podle Božího plánu obsahuje svátost pokání zvláště účinný prostředek pro toto úsilí o duchovní růst, o kterém mluví sv. Pavel. Skrze božské ustanovení... je nenahraditelným spásným prostředkem pro věřícího, který upadl do těžkého hříchu a chce být přiveden zpět k Boží lásce. Církev, která tlumočí Kristovu vůli, přece po celá staletí vyzývala věřící, aby často přistupovali k této svátosti, aby jim byly odpuštěny i lehčí viny... Proto pro mého předchůdce Pavla VI., „byla častá zpověď jedinečným pramenem svatosti, pokoje a radosti“... (Gen. aud. 11. dubna 1984)

Kdo se nechá milovat Srdcem Páně, ten nebude zanedbávat častou svatou zpověď. Nebude se zaměřovat v první řadě na to, jak těžké jsou jeho viny. Chce mít spíše jasno v tom, jak velká je jeho horlivost, se kterou se blíží ke svému Pánu s nadějí na odpuštění. Když naopak uvažujeme a přemítáme o tíži svých vin, jak bychom se mohli vyhnout zpovědi, pak to často představuje ztrátu kajícího smýšlení a počatek vlažnosti. Je lepší myslet především na to, že každý hřích, ať je jakkoliv »lehký«, zraňuje Boží Srdce.

Narodil jsem se v hříchu a v hříchu mě počala má matka (Ž 5,17). Veliká je moje bída: Boží slovo mi to říká a já si to uvědomuji pevně při všem svém jednání. Měřím propast své bídy. To jediné mi však propůjčuje jistotu: ještě větší je propast lásky Boha, do jehož lůna se mohu uchýlit s jistotou, že budu přijat. Je nekonečně veliké, a tím, že se v něm ztrácím, nacházím opět svůj život. *Tím křestním ponořením do jeho smrti jsme byli spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my budeme žít novým životem* (Řím 6,4).

Dát se od Boha potěšit

Ať je mi útěchou tvé milosrdenství, jak jsi slíbil svému služebníku. Ať se mi dostane tvého slitování, abych byl živ (Ž 119,76–77). Potřebujeme se naučit, jak přijímat srdcem Boží odpuštění.

Bůh je Milosrdenství. Když náš hřích je tak velký, že dokonce překračuje to, co si můžeme představit, pak nekonečné Boží odpuštění je ještě větší než viny. V žádném případě nemusíme být znepokojeni. Nepřechovávejme v sobě žádné pocity viny. Bůh je schopen nám všechno odpustit. Mezi vinou a milostí leží propast, a moje vina, ať je jakkoliv velká, nemůže být pro nekonečnost lásky žádnou překážkou. *Kde se rozmnožil hřích, tam se v míře ještě daleko štedřejší ukázala milost* (Řím 5,20).

Ve své nekonečné dobrotě chce nás Bůh vyléčit z každého smutku. Šťastní jsou ti, kteří v dobré zpovědi vidí Boha Otce, jak k nim přichází, aby obvázal rány jejich srdce.

JUBILEJNÍ KALENDÁŘ NA MĚSÍC KVĚTEN

1. května, pondělí – památka sv. Josefa, Dělníka – Jubileum dělníků

6., 13., 20., 27. května, soboty – modlitba sv. růžence v bazilice Panny Marie Větší

7. května, 3. neděle velikonoční – Koloseum, ekumenická připomínka novodobých mučedníků

12.–13. května – pouť Svatého otce do Fatimy, blahořečení Františka a Hyacinty

14. května, 4. neděle velikonoční – bazilika sv. Petra, kněžská svěcení, Den modliteb za kněžská a řeholní povolání (3. jubilejní den v našich diecézích)

18. května, čtvrtek – 80. narozeniny Jana Pavla II. – náměstí Sv. Petra, koncelebrace s kněžími z celého světa, Jubileum kléru

25. května, čtvrtek – Jubileum vědců

26. května, pátek – svátek Panny Marie, Smlouvy Milosrdenství – bazilika Panny Marie Andělské, božská liturgie v alexandrijsko-etiopském ritu

28. května, 6. neděle velikonoční – Jubileum diecéze města Říma

31. května, středa – vigilie Nanebevstoupení Páně – bazilika sv. Petra, slavné první nešpory

Svátost, která nikdy není smutná

Popřej mi slyšet hlas veselí a radosti, ať zajásají kosti, které jsi zdrtil (Ž 51,10). Co se toho týče, je slovo evangelia velice přesné: *Můj syn byl mrtvý, a zase žije, byl ztracen, a je opět nalezen. A začali se veselit* (Lk 15,24).

Bůh zašel ve svém milosrdenství tak daleko, že vina je vytržena ven i s kořenem. Proto se obrací v radost v srdci každého člověka, jak kajícího, tak zpovědníka. *Kdo prokazuje milosrdenství, ať to činí s radostí* (Řím 12,8), říká apoštol Pavel.

Otec ztraceného syna se raduje při myšlence na jeho návrat. Ještě jej sice nevidí přicházet, ale v hloubi v něm žije naděje. A to již naplňuje radostí. *Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil* (Lk 15,20). A pak nařídil, aby se uspořádala hostina k počtu toho, který byl ztracen a znovu nalezen. V této svátosti Dobrý Pastýř našel svou ztracenou ovci.

Svolá své přátele a sousedy a řekne jim: „Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.“ A říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad devětadevadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují (Lk 15,6–7).

Svátost života triumfuje nad smrtí

Svátost je podstatná část Božího milosrdenství, které je zajištěno i největšímu hříšníkov. Svátost smíření, i když ji přijímá jeden jediný hříšník, má velký vliv na celé lidstvo. Tak je radost nebe dána všem a všem se sdílí.

Svátost smíření je svátek života, a může být nějaká větší radost než přejít ze smrti do života? Svatý Pavel hlásá mocné působení vzkříšeného Ježíše

v nás: *Víme totiž, že Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu. Kdo umřel, umřel hříchu jednou provždy, a když žije, žije pro Boha. Tak i vy se považujte za*

mrtvé hříchu, ale za žijící Bohu, když jste spojeni s Kristem Ježíšem (Řím 6,9–11).

To už není nějaká obyčejná radost. Je to radost nebe, kterou Ježíš uděluje tvému srdci, ale nezměrná láska, jež nachází na cestě této veliké svátosti,

kerou Ježíš svěřil své Církvi. Nejdříve je to osobní radost šťastné ovce, která byla nalezena. Pak objevuje, že je to také radost Dobrého Pastýře, který našel svou ovci. A jeho radost

se rychle naplňuje vděčností. Pak se ovce, která byla ztracena, nechává opět milovat svým Pastýřem. To byl totiž cíl Božího milosrdenství: nejen odpuštění hříchů, nýbrž konečné znovunalezení sjednocení ve vzájemné lásce!

Kněz pro tuto svátost

Jako Otec poslal mě, tak i já posílám vás... Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny (Jan 20,21–23).

Tato služba je božská a překračuje schopnost všech kněží, kteří zůstávají ubohými lidmi, »malými kněžími pro veliké kněžství«. Svatý farář Arský se odvažuje říct: »Kněžství, to je láska Ježíšova Srdce.«

Jako při svátosti Eucharistie, tak jedná kněz i ve svátosti pokání »v osobě Krista«. Na rozdíl od některých jiných svátostí je naprosto nezbytné, aby ji uděloval kněz. To ukazuje na těsné sepětí, které existuje mezi kněžstvím a svátostí pokání. Křesťané musí chovat velkou úctu ke kněžství, jak to učinilo Ježíšovo okolí, když odpustil hříchy ochrnutlému: chválit Boha, který dal tak velkou moc lidem (srov. Mt 9,8).

Jakmile člověk odejde od zpovědnice, nejlepší rada spočívá v tom, poslat sám sebe co nejrychleji k Ježíši, před svatostánkem, nebo ještě lépe před vystavenou Nejsvětější svátostí. Svědectví o milostech přijatých za takových okolností jsou nespočetná: kněz zcela ustoupil do pozadí a uskutečňuje se přebývání u Ježíše, od srdce k Srdci, které koná zázraky. Ale nejdříve bylo nutné jít ke zpovědi a setkat se s knězem.

Často svátost smíření jenom pootevře trochu dveře a pak v samotě s Ježíšem před Nejsvětější svátostí je hříšník schopen učinit další velký krok. Tam otevře doširoka dveře svého srdce pro Boží milosrdenství. Je to, jako by se tato svátost v adoraci naplňovala. Proto je důležité přijímat tuto svátost v kostele a ihned uskutečnit toto setkání. Tam je možno nejsnáze a nejkrásněji pocítit její ovoce.

Podle knihy J. Maritaina Svátost smíření, zázrak lásky
Překlad -ls-

HODINA MILOSRDENSTVÍ

V říjnu roku 1937 v Krakově, za okolností, jež sestra Faustyna blíže nepopisuje, doporučil Pán Ježíš uctívat hodinu své smrti, již sám nazval „hodinou velkého milosrdenství pro celý svět“.

„V tuto hodinu,“ řekl jindy, „se dostalo milosti celému světu; milosrdenství zvítězilo nad spravedlností.“

Pán Ježíš poučil sestru Faustynu, jak se má hodina milosrdenství slavit; doporučil:

*– vyprošovat Boží milosrdenství pro celý svět a zvláště pro hříšníky,
– rozjímat o Jeho utrpení, zvláště o osamělosti ve chvíli umírání; přislíbil udělit milost pochopení ceny Jeho utrpení.*

V podrobnostech radil: „Snaž se v tuto hodinu vykonat pobožnost křížové cesty, pokud ti to povinnosti dovolí; a nemůžeš-li vykonat tuto pobožnost, tak alespoň na chvíli vejdi do kaple a ucti mé Srdce plné milosrdenství v Nejsvětější svátosti; a jestliže nemůžeš přijít do kaple, ponoř se do modlitby tam, kde jsi, alespoň na okamžik.“

Pán Ježíš upozornil na tři podmínky, které jsou nutné, aby modlitby v tuto hodinu byly vyslyšeny:

*– modlitba se má obracet k Ježíši,
– má se konat o třetí hodině,
– má se dovolávat ceny a zásluh Jeho bolestného utrpení.*

„V tuto hodinu,“ říká Pán Ježíš, „nic neodmítnu duši, která mě prosí pro mé utrpení.“

Musíme zde ještě dodat, že předmět modlitby musí být ve shodě s Boží vůlí a modlitba má být důvěryplná, vytrvalá a spojená s uskutečňováním činné bliženské lásky, což je podmínkou každé formy kultu Božího Milosrdenství.

(Z knihy s. M. Elżbiety Siepak Obyčejný život proměnila v neobyčejný, kterou vydalo nakladatelství MCM s. r. o. v roce 1999)

Ze života sestry Faustyny Kowalské

Boží hlas, milost povolání ke klášternímu životu pociťovala jsem již jako sedmiletá. Tehdy jsem poprvé uslyšela v duši Boží volání, pozvání k dokonalému životu, ale ne vždy jsem byla toho hlasu poslušná. Nepotkala jsem se s nikým, kdo by mi ty věci mohl vysvětlit.

18. narozeniny, naléhavá prosba rodičům o dovolení vstoupit do kláštera, jejich rozhodné odmítnutí. Po tomto odmítnutí jsem se oddala marnivosti života, aniž bych dbala na hlas milosti, ačkoliv má duše se nacházela ve stavu nespokojenosti. Ustavičná volání milosti mi působila velká muka, která jsem se snažila zahnat rozptylováním. Ve svém nitru jsem stranila Bohu, ale celou duší jsem tíhla k tvorům. Ale Boží milost v mé duši zvítězila.

Jednou jsem šla se svou sestrou na ples. Když byli všichni v nejlepší náladě, ucítila jsem v duši vnitřní bolest. V okamžiku, kdy jsem začala tančit, spatřila jsem vedle sebe Ježíše; celého obnaženého, pokrytého ranami, který mi řekl: *Jak dlouho tě mám snášet, jak dlouho mě budeš odmítat?* V tom okamžiku zmlkla pozemská hudba, společnost, ve které jsem se nacházela, zmizela z mých očí, zůstal jen Ježíš a já. Posadila jsem se vedle své milé sestry a snažila se zakrýt bolestmi hlavy to, co se dělo v mé duši. Po určité chvíli jsem tajně opustila společnost i svou milou sestru a odešla jsem do katedrály sv. Stanislava Kostky. Začalo se šerit, v katedrále bylo jen několik málo věřících. Nedbala jsem na to, co se kolem mě děje, a vrhla jsem se na zem před svatostánkem a prosila Pána, aby mi dal poznat, co mám dále dělat.

Ihned jsem uslyšela slova: *Odjed' okamžitě do Varšavy a tam vstoupíš do kláštera.* Zvedla jsem se od modlitby, šla domů, připravila jsem si nejn nutnější věci. Jak nejlépe jsem uměla, vysvětlila jsem sestře, co se událo v mé duši, a řekla jsem jí, aby se za mne rozloučila s rodiči, a v jediných šatech, bez všeho, jsem odjela do Varšavy.

Když jsem vystoupila z vlaku a viděla jsem, jak jde každý svým směrem, dostala jsem strach. – Co mám dělat? Na koho se mám obrátit, když nemám nikde nikoho známého? – Řekla jsem Matce Boží: *»Maria, veď mě!«* – Ihned jsem přijala vnitřní slova: *Měla jsem vyjet z města do jedné vsi, tam najdu bezpečné přenocování,*

a když jsem to udělala, našla jsem všechno, jak mi Matka Boží řekla.

Během jedné mše svaté jsem odešla do sakristie a řekla jsem všechno, co se odehrálo v mé duši, a prosila jsem o radu, do kterého kláštera mám odejít. Kněz byl v prvním okamžiku udiven, ale pak mě ujistil, že Bůh všechno další zařídí. *»Předběžně,«* řekl, *»tě posílám k jedné zbožné ženě, u té budeš, než vstoupíš do kláštera.«* Když jsem se u té paní přihlásila, přijala mě velice srdečně.

V té době jsem hledala klášter, ale všude, kde jsem zaklepala na bránu, mě odmítli. Bolest tížila mé srdce a já jsem řekla Ježíši: *»Pomoz mi, nenechávej mě samu.«* Konečně jsem za-

klepala na bránu našeho kláštera. Když přišla matka představená, nynější generální představená Michaela, řekla mi po krátkém rozhovoru, abych šla k Pánu domu a zeptala se ho, zda mě přijímá. Ihned jsem pochopila, že se mám zeptat Ježíše. Šla jsem plná radosti do kaple a zeptala jsem se Ježíše: *»Pane domu, přijímáš mě?«*

Ihned jsem slyšela tento hlas: *»Přijímám tě, jsi v mém Srdci.«* Když jsem se vrátila z kaple, zeptala se mě matka představená: *»Tak co, přijal tě Pán?«* – Odpověděla jsem: *»Ano.«* – *»Když tě Pán přijal, i já tě přijímám.«*

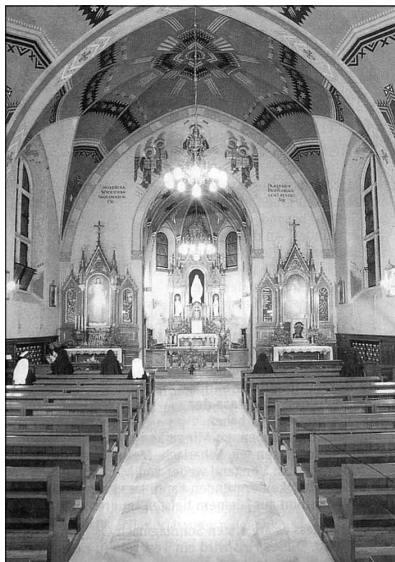
Z mnoha důvodů jsem musela ještě rok zůstat ve světě, u té zbožné paní, ale domů jsem se již nikdy nevrátila.

V té době se má roztožená duše zcela obrátila k Bohu. Bylo to v oktávě Božího Těla. Bůh naplnil mou duši vnitřním světlem, abych jej hlouběji poznávala jako nejvyšší dobro a krásu. Poznala jsem, jak velice mě Bůh miluje. Jeho láska ke mně trvá od věčnosti. Bylo to v době večerní pobožnosti, jednoduchými slovy, která mi tryskala

ze srdce, složila jsem Bohu věčný slib čistoty. Od té chvíle jsem cítila vnitřní spojení s Bohem, svým Ženichem. Od té doby jsem připravila ve svém srdci malý pokojíček, ve kterém Ježíš trvale přebýval.

Konečně nadešel okamžik, kdy se mi otevřela brána kláštera – bylo to prvního srpna večer, o vigílii Panny Marie Andělské. Byla jsem přešťastná, měla jsem dojem, že vstupuji do ráje. Z mého srdce zaznívala jedna jediná děkova modlitba.

*Z »Deníku sestry Faustiny«
Překlad -lš-*

Boží milosrdenství a spravedlnost

*Výtah ze zjevení polské řeholnice bl. sestře
Faustyně Kowalské*

Hlásej světu moje veliké, bezedné milosrdenství. Připravuj svět na můj druhý příchod. Dříve než přijdu jako Soudce, otevřu dokořán brány svému milosrdenství.

Plameny mého milosrdenství mě stravují: cítím nutkání vylít je na duše.

Ze všech mých ran, zvláště z mého Srdce, vytékají proudy lásky.

Na tresty mám celou věčnost; nyní prodlužuji čas svého milosrdenství. Trestám, jen když mě k tomu někdo sám donutí.

Chci, aby hříšníci přicházeli ke mně bez veškerých obav. Největší hříšníci mají zvláštní právo na mé milosrdenství. Mám radost, když hledají útočiště v mém milosrdenství. Zahnuji je láskou, daleko nad jejich očekávání... Kvůli nim jsem přišel na zemi; kvůli nim jsem prolil svou krev. Nemohu trestat toho, kdo se svěří mému milosrdenství.

Žádný hřích, i kdyby to byla propast zloby, nemůže vyčerpát mé milosrdenství; protože čím více se čerpá, tím hojněji teče.

Kdyby jeho zločiny byly černé jako noc, hříšník, který se utíká k mému milosrdenství, oslavuje mne a mé utrpení. V hodině jeho smrti jej budu hájit jako svou čest.

I největší hříšník odzbrojí můj hněv, když volá o můj soucit. Budu s ním jednat podle svého bezedného nekonečného milosrdenství.

Jsem svatý a hnusí se mi i nejmenší vina. Ale když hříšníci litují, je moje slitování bez hranic. Následuji je se svým milosrdenstvím na všech jejich cestách. Když se ke mně utíkají, zapomínám na všechnu trpkost a raduji se z jejich návratu. Řekni jim, že na ně ne-

přestávám čekat: Naslouchám jejich srdci, abych zaslechl nejmenší tlukot srdce, který platí pro mne. Pronásleduji je výčitkami svědomí a zkouškami, bouří a bleskem a voláním Církve. Když však odmítají mé milosti, přenechám je jim samotným a dám jim, co si přejí.

Kdo nechce projít branami mého milosrdenství, musí se objevit před mou spravedlností.

Raduji se, když někdo ode mne žádá mnoho; protože mě tím nutí, abych dal mnoho, stále více a více. Úzkoprsí, kteří žádají málo, mě zarmocují.

Má dcero, oznam všem, že jsem celý láska a slitování: každý, kdo má ke mně důvěru, obdrží moji milost v takové hojnosti, že ji nebude moci pojmut a bude ji vyzářovat na druhé lidi.

Když některá duše chválí moji dobrotu, satan se třese a prchá až do nejhlubších pekel.

Řekni kněžím, kteří se snaží stát apoštoly mého milosrdenství, že propůjčím jejich slovům neodolatelnou přesvědčující sílu, a pohnou každým srdcem, které osloví.

Nic nezraňuje mou duši více než nedostatek důvěry u Bohu zasvěcené duše: jejich nevěrnost probodává mé Srdce. Hříchy pochybování o mé dobrotě jsou pro mě nejhroznější! Věřte alespoň mým ranám!

Všechny duše, ať ve světě nebo v klášteře, které mě bezvýhradně milují, potěšují mé Srdce a spočívá na nich se zalíbením pohled mého Otce. Ony to jsou, kdo staví hráz mé spravedlnosti a otevírají stavidla milosrdenství. Láska těchto duší ještě drží svět.

*Podle -sks-
Překlad -al-*

Proč mít strach?

Jeden francouzský farář řekl svým ovečkám:

»Můj Bože, já vím velmi dobře, že lidská přirozenost je přirozeným způsobem nakloněna ke zlému, že ďábel každý večer vyvěšuje své hady na vratech stodol, na dveřích kaváren a pod okny lehkých dívek. Víím také, že nejste nějací vysloveně špatní lidé a že na světě je dost farností, které žijí mnohem hůře než my. Ale to, co z našeho města Cucugnanu dělá město zavržených, je skutečnost, že nechodíte ke zpovědi. Vy, kteří máte takovou příležitost žádat Boží milosrdenství o odpuštění, nebudte tak hloupí a nevracejte zpět nepoužitá privilegia, za které můžeme děkovat krvavé oběti našeho Pána Ježíše Krista!«

Farář z Cucugnanu pak vrací klasické námitky proti zpovědi:

»Protože ve zpovědi se odpouštějí všechny hříchy, nevyplatí se chodit pořád ke zpovědi. Stačí se vyzpovídat na konci života. Pro faráře není těžké odpovédět na tuto námitku, že totiž pak je často pozdě. I když byste se domnívali, že mě budete moci zavolat při prvním alarmujícím signálu, kde máte jistotu, že v ten okamžik budete ještě při smyslech? Nečekejte, až budete v takovém stavu, protože jedině účinná a správná lítost jsou schopni lidé s dobrým duševním zdravím.

Proč se bojíte zpovědi? U mnohých je to důsledek ješitnosti. Bojí se přiznat před druhým člověkem své chyby, kterých se dopustili. Oni si myslí, že já to všechno střežu ve své hlavě, myslím stále na jejich zpovědi, a když je potkám na ulici, vrhnu pak na ně příslušný pohled. Moje ubohé děti, kdyby měl farář nosit v hlavě všechny hříchy, ze kterých se mu někdo zpovídal..., musel by se zbláznit! Ve skutečnosti to nejsem já, kdo vás poslouchá.

Mně to jde jedním uchem dovnitř a druhým ven, aby to přistálo přímo u nohou milosrdného Boha. ON posuzuje vaši lítost a vnuká MNĚ, jaké pokání vám mám uložit.

Jsou tu ještě další dva důvody, které musíte brát náležitě v úvahu: Je tu ještě někdo jiný, kdo naslouchá vašim vyznáním: Jste to vy sami, a to je to nejdůležitější! Zlo můžeme páchat, aniž bychom tomu věnovali mnoho pozornosti... Člověk se tomu vyhýbá, aby si dělal svědomí z toho, co právě koná. Ale když se potom má z toho vyznat Bohu, připadá mu to jako velmi smutná novina. A když by to chtěl udělat znovu, už se cítí nesvůj. Už to neudělá tak lehkomyšlně. A konečně, kdybyste věděli, jak dobře se člověk cítí po dobré zpovědi! Já chodím každé pondělí do Gravesonu, abych se vyzpovídal u tamního faráře. Moji přátelé, když jdu potom zpátky po krásné cestě, zapadající slunce přede mnou, jsem veselý jako vrabčák. To je jedno z blahodárných působení této svátosti. Vzpomínám si na zpověď jednoho umírajícího, který byl tak šťastný, že se mu dostalo odpuštění. Když jsem viděl jeho úsměv, možná první od jeho kolébky, nejraději bych mu byl řekl: „Ty hlupáku, třicet let jsi prožil v bídě s tou hromadou hnoje, která tě tížila na tvých srdečních tepnách, a při tom stačilo navštívit jednu naši malou zpovědnici, kdes vůbec nemusel uvádět své jméno, a jako za oponou odložit celý ten náklad. Celý život jsi skrýval svůj špatný skutek jako ježka pod peřinou, protože sis netroufal vyjít ze svého strachu. Sám sebe jsi tak těžce potrestal. Dobrý Bůh by k tobě nebyl tak krutý!“

Nevede Boží odpuštění k zneužití a k nezodpovědnosti? Odpověď: Úkon lítosti musí obsahovat dvě často opomíjené podmínky: účinnou lítost

Spiritista u bran Damašku

Jako 15letý skončil Bernard Bastian na invalidním vozíku. Aby opustil »tábor slabých« a pomstil se za svůj osud, vrhl se na spiritismus. Po dvaceti pěti letech prožívá svůj návrat...

a pevné předsevzetí neopakovat zlý skutek. Ne že by Bůh nám nechtěl rád odpustit i bez naší lítosti, ale ono to nejde: Když jsou dveře našeho srdce zavřeny, nemůže přijít, aby u nás přebýval (srov. Jan 14,23).

Jindy často slyšíme námitku: Proč bychom se nemohli zpodobit přímo Bohu?

Odpuštění je iniciativa, která vychází od Boha. Sám od sebe je člověk neschopen smířit se se svým Tvůrcem, kterého svým hříchem urazil. Boží jednání je v tomto případě prvohradě a rozhodující. Všechno přichází od Boha, který nás smířil se sebou skrze Ježíše Krista (2 Kor 5,18). A podle Jan 20,23 byla služba smíření svěřena Církvi. Je doloženo na několika místech, že vůli Ježíše Krista vykonávají kněží jeho Církve (srov. Mt 14,19; Mk 10,49 atd.). V podobenství o marnotratném synu nesvléká otec svého syna z jeho hadrů sám, nýbrž ukládá to svým služebníkům – tak je vyjádřen služební charakter Církve (srov. Lk 15,22). Podobně jsou to židé, kteří na Ježíšův příkaz uvolňují Lazara z jeho obinadel, aby mohl odejít (srov. Jan 11,44).

A konečně naposled: Těm, kteří slyšeli o zповědi příliš jako o soudní instanci a pro které slovo „otec“ znamená totéž jako „soudce“, mohu jen doporučit, aby často rozjímali o této výpovědi sv. Terezie z Lisieux: „Jakou tichou radost nám připravuje myšlenka, že milý Bůh je spravedlivý, to znamená, že bere v úvahu naši slabost, že velmi dobře zná naši porušenou přirozenost. Proč bych tedy z něho měla mít strach?“

*Podle Pascal Ide:
Je možné odpustit?
Překlad-Iš-*

Svatost smíření nám chce pomoci měřit naše myšlení a skutky vždy znovu podle božské pravdy a jí se stále přibližovat.

Jan Pavel II.

Rue des Dentelles 12, v srdci Štrasburku. Brána se otevírá na vydlážděný dvůr obklopený labiryntem chodeb, balkónů a oblouků. Pojednou se před námi objeví muž malé postavy s nahrbeným trupem na vratkých nohou s kulatým, usměvavým obličejem mezi dvěma mohutnými rameny. Temné temeno mezi světlými vlasy. Po točitých schodech stoupá ke svému příbytku pod střechou a pod nebem. Dvoupokojová cela v čtvrtém poschodí starého domu. U dveří visí tabulka z jeho dřívější ordinace: Dr. Bernard Bastian.

P. Bastian má humor. Pán Bůh také. Tento ochrnutlý vlastně neměl vůbec chodit, ale přece jen chodí. Zaplatil okultním silám, které se mstily za jeho osud, vysokou daň úzkosti – Bůh ho z ní zachránil za jednu výměnu. Oba se tomu dodnes smejí, Bůh i Bernard.

Jako lékař, expert v lékařsko-etických otázkách, od r. 1993 jako kněz vykonává Bernard Bastian duchovní službu ve čtyřech štasburských nemocnicích. Patří také ke společenství Jakubovy studnice. »Bůh mi ukázal jako Šavlovi u Damašku cestu,« dosvědčuje na dalších řádcích.

Když mu bylo 15 let, v průběhu tří týdnů byl postižen celkovým ochrnutím v důsledku obnovené tuberkulózy. Poprvé onemocněl, když mu bylo šest, rok a půl byl uvězněn v nemocnici. V den 15. narozenin začal hrůzný sen znovu a ještě hůře... Proč?

„Byl jsem hodné dítě. Vyrostl jsem v »normální« křesťanské elsaské rodině. Moji rodiče museli těžce pracovat, měli na vesnici dělnickou krčmu, bylo tam i kino a taneční sál. Když mě stihlo neštěstí, rozhodl jsem Boha svých rodičů. Neměl jsem nohy a katecheta mi vyprávěl

o hodném milém Pánu Bohu – milý Bůh, to tak ještě!

Po dlouhém pobytu v nemocnici a několika operacích jsem se ocitl v rehabilitačním ústavu v Brie. Bylo nás 250 kluků od prvního do osmého ročníku střední školy. Jednoho dne jsem jel na invalidním vozíku kolem řeky Seiny. Byla tam babička s vnukem. Plísnila ho, protože byl neposlušný. Ukázala na mě a řekla mu: »Jestli se tak budeš chovat, skončíš jako tady ten!« Uprostřed nepřátelské společnosti jsem byl ustavičně napadán a ponižován.

Nakonec jsem se ale dověděl, že moje ochrnutí je důsledkem špatné diagnózy. Moje vnitřní vzpoura dostala nové zuby. Kdyby byl Bůh, tak by byl prasák. Ale jeho existence mě nezajímala. Musel jsem se probjovat velkým bitevním polem. Jak se vysekat z tábora slabých? Rozhodl jsem se, že budu silný svými duševními silami.

V našem ústavě jsem si všiml jednoho mladíka, byl osamělý, tajemný, zasmušilý. Jmenoval se Alain. Jednoho dne jsem si k němu přisedl a řekl: »Ty máš tajemství, které mě přitahuje.«

Podíval se mi chladným pohledem přímo do očí. »To mě nepřekvapuje. Jsem členem spiritistické společnosti.«

»To mě zajímá. Budeme pracovat spolu.«

Alain mi dal celý balík knihy, kyvadélka, »Knihu duchů« od Allana Kardece, »papeže spiritismu«. Hltal jsem to a hned jsem začal všechno praktikovat: magnetismus, hypnózu, astrologii, telepatii. Dobře to fungovalo. Chvatně jsem se upsal reinkarnaci. Ta mi konečně dala vysvětlení: byl jsem postižený, abych odčinil viny z minulého života. A ukázala mi šanci: Jednoho dne, v pozdějším životě, budu »normální«.

Nejdříve jsem tak úplně »na duchy« nevěřil, ale Alain mě jedním přesvědčujícím zážitkem »obrátil«. »Udělej na papír několik čárek,« řekl mi. »Počet si nech pro sebe. Duch je uhádne...« Udělal jsem čtyři čárky a schoval lístek do kapsy. Židle čtyřikrát zaklepała. »Náhoda,« odpověděl jsem. Udělal jsem na druhé straně sedm čárek. Stolička zaklepała jedenáctkrát. »Omyl, bylo jich jenom sedm.«

»Žádný omyl, Bernarde. Čtyři na jedné a sedm na druhé, celkem jedenáct. Duch to viděl správně.«

Oddal jsem se celou duší spiritismu. Byl tu jeden problém. Vyluštění klepání vyžadovalo čas. Tak jsem se rozhodl, že si najdu médium, které bude mluvit jménem duchů. Tak to půjde rychleji.

Konečně jsem měl svou pomstu. Měl jsem úctu, své žáky a z nikoho jsem neměl strach. Jednoho dne mě Barbes a jeho banda vyzvali. Barbes přišel z Antil, nosil koženou bundu a černé džínsy. Rehabilitoval se po úrazu na motorce a šířil kolem sebe strach a hrůzu. Několikrát jsme se spolu chytli, jednou muselo mezi námi dojít k souboji.

»Bastiane, ty nicko, jestli kýchnu, tak tě sfouknu,« prohlásil přede všemi.

»Dobrá, Barbesi. Já se tě nemusím ani dotknout, abych tě spláchl.« Všichni se smáli. Barbes poznamenal: »Tak to zkus!«

Soustředil jsem se a z dálky jsem jej hypnotizoval. Zhroutil se. Když po dlouhém mlčení vstal, byl oťresený. David proti Goliášovi.

Měl jsem Barbese a jeho bandu v kapse, a vůbec celý ústav. Konečně jsem vládl. Ale v hloubi duše jsem měl strach. Spiritismus a okultismus mi dávaly neobyčejnou moc, ale po-

lekal jsem se pokaždé, když zapraskal nábytek. »Asi jsem nepoužil správnou formuli, abych znovu spoutal zlé duchy. Oni krouží kolem mě, jsou tady!« A vrhl jsem se na magické rituály. Musím být nejsilnější, jinak mě ohrožuje smrt.

V lednu 1974 jsem stále ještě hledal médium a listoval jsem v Paris-Match. Můj pohled padl na dvojstránku: Byla tu fotografie lidí se zavřenými očima a zdviženými pažemi. Titul zněl: »Mluví jinými jazyky«.

To je super, pomyslel jsem si. To je shromáždění médií. Když ústavní kněz viděl můj zájem, využil příležitosti: »Máš chuť se tam podívat? Jestli chceš, vezmu tě s sebou.« »To je naivka,« pomyslel jsem si, »chce mě obrátit, ale já využiji jeho důvěřivosti«.

Za několik dní mě kněz večer vzal do své L4 a odvezl ke kostelu sv. Bernarda v Tour Montaparnasse v Paříži. Tam bylo shromáždění. U vchodu mě upozornili: »To je společenství Emmanuel.« Vedoucí byla pohledná dvacetiletá dívka Emmanuela. Myslel jsem si, že podle ní je to společenství Emmanuel. Celé mé obrácení spočívá právě na tomto nedorozumění. Myslel jsem, že jsem na spiritistické seanci. Ve skutečnosti to bylo první modlitební setkání ve společenství Emmanuel.

Bylo tu asi 400 lidí. Zavedli mě do první řady. Vedle mě seděla impozantní dáma, která se vroucně modlila a připomínala mi Eusapii, slavné médium. Byl jsem nadšen. Konečně jsem našel své médium!

Modlili se v jazycích. Pak se moje sousedka ujala slova a hovořila o uzdravení z drogové závislosti. Náhle se ozval křik. Jeden hippie skákal a křičel radostí: »Jsem osvobozen!«

Bylo to strhující. Lidé se obžímali a zpívali »Aleluja. Děkujeme ti, Pane!« Nevěděl jsem, kam jsem to zapadl, ale cítil jsem se šťastný. Poprvé po dlou-

hé době jsem zakusil pocit míru. Při východu jsem položil otázku, která mě zaměstnávala: »Vy jste všichni média, že ano?«

»Nejenže nejsme média, ale naše spiritualita je úplným opakem spiritismu,« odpověděla mi Emmanuela. To byla rána pod pás. Byl jsem zdrcen. Zažil

jsem, jak se tu manifestuje neobyčejná moc, zakusil jsem pokoj, a ten nepocházel od duchů!

Kněz mě odvezl domů. Byl jsem moc pyšný na to, abych se mu svěčil se svým zmatkem. Ale během zpáteční cesty jsem myslel na dvě věci: Přestanu s okultními pokusy, protože jsem na špatné cestě. Za druhé – na Boží straně přece jen něco je...

Po této změně kurzu získaly moje nohy opět určitou autonomii. Lékaři pro to neměli žádný vysvětlení.

O několik měsíců později oznámila média shromáždění mládeže v Taizé. Kněz mi navrhl, že mě přibere. 50 000 mladých lidí se tu v blátě celé hodiny tiše modlilo. Tento »neuzitečný čas« mě děsil. Asi neklape organizace. Přece nejsem blázen. Anebo mám kolem sebe 50 000 bláznů. Měl jsem intelektuálně rozvinutou vášeň pro Ježíše, ochránce chudých.

Spřátelil jsem se s myšlenkou, že jsem Kristus. Ale to byla jen idea, nikoliv osoba. »Musíme udělat zemi obyvatelnou,« vysvětloval bratr Roger. Dobrá, spojme se k tomuto boji.

Plně jsem se angažoval v hnutí na obranu postižených. Mělo velice blízko k socialis-

tům. Tehdy se o nás starala jen levice. Dva roky jsem byl velice aktivní: demonstrace, letáky, komando-akce.

V roce 1975 jsem po maturitě začal studium medicíny ve Štrasburku. V prvním ročníku byla džungle. Po jedné přednášce vystoupil někdo před 1 000 studentů a oznamoval: »Kurz anatomie v posluchárně x, charismatické hnutí, modlitební společenství v 18 hodin.« To bylo zajímavé. Šel jsem se tam podívat. 15 osob, malá skupina založená jezuitou Bertrendem Lepesantem. Náhoda: Lepesant bylo jméno jednoho zástupce společnosti na obranu postižených, proti kterému jsem bojoval pro jeho »maloburžoazní úchylky«.

Zúčastňoval jsem se společenství. Při každé mši sv. jsem dostal hrozný strach. Jednoho dne, když jsem byl u konce svých sil, opustil jsem skupinu a hnal se domů. Měl jsem v hlavě

jedinou myšlenku: »Musím vzít nůž a vyříznout tu úzkost ze svého břicha...« Přišel jsem na pokoj a vzal nůž. Podíval jsem se do zrcadla a zděsil se: byl bych spáchal proti své vůli sebevraždu! Odhodil jsem nůž, sedl na kolo, jel zpět do kaple.

Bertrand Lepesant s někým diskutoval u dveří. Vyložil jsem mu celý svůj život. Potřeboval na to celé odpoledne, aby mě zbavil všech starých okultních pout, která mě poutala ke světu temnot, abych mohl celý svůj život svěřit Ježíši Kristu. Byl to boj, který jsem podstoupil, až jsem byl zcela vyčerpán, ale osvobozen. Byl jsem však velmi oslabený – odevzdal jsem svou svobodu a svou vůli všanc na pět let nepřátelským silám, a potřeboval jsem nyní mnoho bratrských modliteb a duchovní a psychologické podpory, abych opět dospěl k úplnému míru.

Kristus opět nabyl svých práv nade mnou. Vůli po moci, kterou ve mně rozvinul spiritismus a okultismus, změnil v odevzdanost a přijetí. Ba co více: v lásku k mojí slabosti a chudobě, aby je konečně naplnil svou silou. Cesta k odevzdanosti je úplným opakem spiritismu.«

*Podle Familie Chrétienne
z 11. 11. 1999*

Z Vision 2000 přeložil -lš-

PĚT KROKŮ DOBRÉ ZPOVĚDI

Na co musíme dbát, chceme-li se dobře zpovídat?

1. *Prosit o světlo Ducha svatého.*
2. *Najít si čas k pečlivému zpytování svědomí.*
3. *Litovat: uznat, že jsme urazili lásku Boha i lidí, a projevit nad tím svou upřímnou lítost.*
4. *Přijmout pevné rozhodnutí, že se odvracíme od hříchu, abychom šli dále po cestě obrácení.*
5. *Vyznat upřímně, úplně a čestně před Bohem a před knězem své viny.*
6. *Odčinit své hříchy Pánu a bližním skutky lásky.*

Smíření člověka s Bohem (3)

Obnova, ke které jsme vyzváni v Jubilejním roce, nás přivádí v třetí etapě k vědomí, že jedině v Ježíši můžeme všichni najít spojení s Bohem. V něm můžeme opravdu žít plný rozměr naší doby jako nové stvoření.

Smíření s Ježíšem

Smíření je především Boží iniciativa, kterou máme přijímat pro naše vnitřní obrácení. Tato Boží iniciativa má svůj vrcholný moment v osobě Ježíše Krista, protože v něm se plně uskutečnil Boží záměr. Ježíš je skutečně člověk smířený s Bohem v sobě samém, protože vrcholem spojení člověka s Bohem je právě okamžik vtělení, kdy člověk a Bůh se stávají jednou osobou, jediným tajemstvím a uskutečňují nezvratné společenství, které nikdy nedospěje ani na okamžik k přerušení. Ježíš je skutečně vtělené Slovo, je věčným uskutečněním dokonalého smíření.

Ale Ježíš není jen člověk dokonale smířený s Bohem v plném společenství, on je také principem spojení všech lidí s Bohem. Skrze Krista máme tak živou účast na životě Božím, že se sami stáváme Božími dětmi, jsme spojeni s ním tím nejdůvěrnějším vztahem, jakým je synovství. Milostí našeho Pána Ježíše Krista prožíváme přátelství s Bohem a tím, že prožíváme přátelství s Bohem, stáváme se novým stvořením. Starý člověk hříchu je poražen velikonočním tajemstvím našeho Pána a povstává jako nové stvoření podle obrazu Božího a žije s ním ve vztahu synovství, který vyjadřuje svou vírou a láskou. V novém stvoření se spojení s Bohem stává nezbytnou a trvalou podmínkou existence, a tak se stává skutečným smířením. Bůh a člověk vstupují do trvalého styku; je to styk, který se postupem času a vyzráváním života prohlubuje jako přátelství se stále rostoucí niternou důvěrností, je to tajemství smíření, které přetváří člověka k obrazu samotného Ježíše.

Nové stvoření

Nejen člověk, ale celé stvoření vstupuje do zcela nové situace ve vztahu k Bohu, ve smíření, které působí Kristus. Jedna z nejživějších lidských zkušeností je tato: stvořené věci, tvorové nás odvádějí daleko od Boha. Tak by tomu nemělo být, proto jsme si vědomi, že lidé zrazují Boha kvůli stvoření, zapominají na Pána kvůli stvoření, stavějí Boha až na druhé místo a stvoření, ať už živá nebo neživá, se v našem životě stávají příležitostí k hříchu.

Když zpytujeme svědomí, často si říkáme: »Ztratil jsem trpělivost, ale k tomu mě dohnali; vzplanul jsem hněvem, ale to byl důsledek okolností,« čili konstatujeme, že věci, které nás obklopují, tak jak je vnímáme v podmínkách své hříšnosti – ne samy o sobě, ale vzhledem k naší hříšnosti – nám pomáhají spíše, abychom byli zlí, než abychom byli dobří. Někdo řekne: To je pesimismus. To však je konstatování, které máme udělat nikoliv proto, abychom je podrželi jakožto definitivní, nýbrž abychom si uvědomili, jak naše obrácení, nové stvoření, nás vede k tomu, abychom změnili tyto vztahy. Jsme milostí povoláni ke smíření, abychom našli nový vztah ke stvořenému takovým způsobem, že nás už nebude odvádět od Pána, ale přivádět k Pánu: to je ona novost stvoření.

Když apoštol Pavel mluví o Kristu, který spasil stvoření, nechce tím říct, že Kristus vyvolává objektivní změnu stvořených věcí, ale chce říct, že svou milostí, která je osvícením a vnitřním osvobozením, učí člověka žít takovým způsobem, že se pro něho stvoření stává schodištěm, po kterém vystupuje k Bohu.

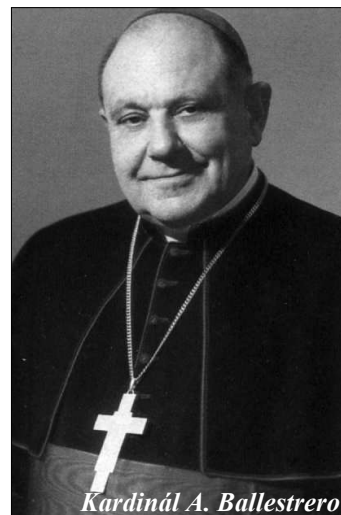
Kdybychom takto uměli přijímat všechno stvoření, ať už na úrovni věcí nebo na úrovni lidí či na úrovni událostí, jak by to proměnilo náš život!

Tajemství smíření působí uvnitř stvoření právě tak, že nás uschopňuje žít tímto způsobem; novost člověka tedy ústí tam, kde se stvoření stane novým. Často si uvědomujeme, že řád věcí ve světě, tak jak se nám jeví, je řád příliš otřesený, řád příliš zvrácený, a je to tím, že stále ještě není uskutečněno smíření člověka s Bohem. Člověk nesmířený s Bohem je přítěží pro celé stvoření, člověk nesmířený s Bohem uvádí obdivuhodné Boží dílo, jakým je vesmír, do zmatku.

Osvobodme se od onoho subjektivismu, ve kterém tak často prožíváme zkušenost hříchu a také samu zkušenost obrácení. Neobracím se jen já sám! Když se obrací člověk, obrací se svět, a když Kristus ve svém milosrdenství smiřuje člověka, smiřuje vesmír. Je to nové stvoření, vynořuje se nový svět.

V rozměru času

Toto tajemství smíření v Kristu přijímáme v rozměru, který je podstatný pro naše lidské podmínky: v rozměru času. Smíření je tajemství, které můžeme také nazvat biblickým výrazem »dějiny spásy«. Dějiny mají jako rozměr čas; dějiny se v čase odehrávají, utvářejí, zrají. Existuje tedy zvláštní vztah mezi smířením a časem, který můžeme vyjádřit v konkrétních termínech tímto způsobem: úkol smíření, tedy odpověď člověka na dar smíření z Boží strany, má člověk uskutečnit tak, že přijímá čas jako míru smíření, tedy že zasvětil svůj život úkolu smířit se s Bohem. Musíme vložit tuto per-

Kardinál A. Ballestrero

spektivu smíření s Pánem do způsobu, jakým jsme sami sebou, do našeho způsobu života a do našich mnohoznačných vztahů s tvory.

Ve Starém i v Novém zákoně zdůrazňuje zkušenost Božího lidu funkci času pro své vlastní obrácení. Jubileum je toho příkladem.

Je to čas, čas Jubilea, ve kterém jsou křesťané zváni, aby obzvláště výrazným způsobem uskutečnili v čase své duchovní obrácení. V tomto roce musí každodenní život získat zvláštní význam, stát se prostorem pro smíření s Bohem, a skrze toto smíření se stát prostorem pro novost života, která se týká nejen našich osobních podmínek, ale podmínek veškerého stvoření, do jehož středu jsme postaveni.

Toto poznamenání času, můžeme je tak nazvat, jako hodnotu smíření a obrácení je třeba zdůraznit tím více, čím více nám naše zkušenost říká, že právě lidé této doby jsou hříšní a v průběhu času vytvářejí historickou skutečnost své zloby. Když otevřeme noviny, zjišťujeme, že jsou přeplněny lidskou nepravostí. Je to opravdu skličující konstatování, které musíme učinit den co den. Co všechno zlého člověk udělal za 24 hodin! V tomto rozměru času, ve kterém zrají lidské dějiny, člověk den co den přímo s důsledností, která nás musí děsit,

Vyznání Marie Cecílie

Navštěvovala jsem 9. třídu reálky. Již dva roky jsem nevěřila v Boha. Bůh mě zkrátka nezajímá. Byla jsem krásně uzavřená, zablokovaná sama do sebe. Neusmívala jsem se a skoro nikdy jsem se nesmála. Ve vztahu k okolí jsem byla lhostejná.

Jednoho odpoledne jsem se dostala na jedno shromáždění a slyšela jsem různá svědectví mladých i dospělých. Vypravovali, jak se setkali s Bohem. Velice to na mě působilo, když jsem viděla tolik lidí a pro všechny z nich byl Bůh živou osobou. Večer nás pozval jeden kněz, abychom přistoupili ke svátosti smíření. Pro mě ovšem neměla tato svátost žádný význam. Říkala jsem si: To přece není možné, aby Bůh odpouštěl hříchy.

Bylo nás v hale na 2 000 osob a bylo tam horko. Vyšla jsem si na vzduch a řekla jsem si při tom váhavě: »Pane, tady je takový zástup lidí, kteří v tebe věří, ale pro mne je to nemožné!«

Najednou jsem potkala kněze a začala jsem mu vyprávět, co mám proti Bohu a že pro mne Bůh nic neznamená. Ten kněz mi prostě naslouchal. Zřejmě se za mě modlil. To mě přivedlo do rozpaků. Pomyslela jsem si: »Proč se za mě modlí ke svému Bohu, když ten pro mě nic neznamená?« V tom okamžiku se ve mně stalo něco velmi hlubokého.

Pocítila jsem, že Bůh i přes ty dva roky, které jsem strávila bez něho, mě stále stejně miluje a je skutečně přítomen. A právě v tomto okamžiku mi ukázal svou lásku. Během pěti deseti minut změnil celý můj život. Prošla jsem Boha za odpuštění za všechno, co jsem řekla proti němu a proti svým rodičům. Měla jsem tehdy skutečně s nimi mnoho problémů a bylo pro mě velmi obtížné jim porozumět.

Kněz, který mě vyslechl, mi dal rozhřešení od mých hříchů a své požehnání. Pak jsem šla dva nebo tři metry a měla jsem dojem, že Bůh je zde, přítom-

ný, a že Ježíš mě miluje tak šíleně, že si to vůbec neumím představit. Já, která jsem nikdy neplakala, jsem začala brečet a současně jsem cítila, že mě naplňuje neobyčejná radost.

To bylo 1. dubna ve 20.30 hod. Mimořádná ryba se chytila do jeho sítě.

V pondělí jsem se vrátila do školy a byla jsem překvapená, když mi všichni moji známí říkali: »Co je s tebou? Ty jsi celá jiná.« Začala jsem přemýšlet: Jsem snad nějaká bledá nebo není něco se mnou v pořádku? Ptala jsem se sama sebe: »Co se se mnou stalo?« Pak jsem šla za učitelem, abych mu vrátila jednu knížku. I on mi řekl: »Ty jsi nějaká jiná, jsi celá proměněná.«

Šla jsem domů celá uzašlá a ptala jsem se, co je na mě jiného. Večer se opakovalo totéž. Lidé, které jsem potkala, mi říkali: »Ty ses změnila. Od posledního týdne to už nejsi ty.«

Bylo to skutečně ono setkání, které změnilo můj život tak, že se to zračilo i v mém obličejí, takže to lidé mohli pozorovat.

Říkala jsem každému, koho jsem viděla: »Ježíš skutečně žije, já v něho nyní věřím a vím, že je zde.«

On změnil můj vztah k Církvi, protože před tím mi to nepřípadalo nijak samozřejmé, náležet k Církvi. Dal mi milost, že jsem jej potkala ve svátosti smíření a poznala, že je v této svátosti přítomen. Proto mi Pán dal postupně pochopit, že chce, abych se sblížila s Eucharistií a intenzivně žila ve společenství s ním. Nejdříve to nebylo snadné, protože mi eucharistická bohoslužba připadala smutná. Ale jednou mě zasáhlo slovo evangelia o zmrtvýchvstání a o životě. Pán mi řekl, že zemřel a vstal pro mne a pro každého člověka, pro celou svoji Církev. Dal mi pochopit, že svou Církev miluje takovou, jaká je, se všemi jejími hranicemi. Postupně mi dal nahlédnout, jak krásná je jeho Církev, a naučil mě ji více a více milovat.

*Z Daniel Ange:
Opilý životem
Překlad -lš-*

uskutečňuje tolik projevů zla, tolik projevů hříchů, tolik projevů nespravedlností, násilí, ohavností, zkrátka nepravostí.

Když se za této situace zeptáme: »Co je nového v tisku?« uslyšíme: »Ale nic, běžné věci« s lhostejností, která je opravdu skličující. Jak to, že nic? Celá tato tíže nepravostí den co den, to nic není? To je normální? Dospěli jsme do situace, že nenacházíme v novinách nic zajímavého, pokud nejsou plné nepravostí. Největší překážkou šíření katolického tisku je skutečnost, že v něm není nic – o čem? O nepravosti. Můžeme říci, že to je tedy úroveň, na jakou se dostala naše zkušenost se svými přirozenými vztahy. Navykli jsme tomu, jdeme dál, den po dni ne s netečností, protože tu není zapotřebí ani netečnosti, ani fatalismu, je to zvláštní druh

rezignace: je to tak, protože to tak má být.

Milost Jubilea má právě tento význam: postavit si před oči čas nikoliv jako prostor naší nepravosti, ale jako prostor našeho obrácení. Řekněme, že jde o přímo revoluční zlom v řadě našich dnů a našich roků, rok, ve kterém pro milosrdenství Boží a milosrdenství Církve a také pro obnovenou uvědomělost každého z nás jsme postaveni o něco výše, jsme nuceni vystoupit z našeho falešného pokoje a poklidu a ocitnout se tváří v tvář Pánu, který nás uvnitř burcuje, aby mohl být s námi ve styku. Jsme povzbuzováni, abychom se přičinili, aby nejen naše vnitřní zkušenost, ale celý náš život na všech úrovních se stal novou skutečností. Milost Jubilea by v nás měla vyvolat obdivuhodnou

schopnost vidět budoucnost novými očima. Nastala doba, kdy přijde nové nebe a nová země, oznamoval prorok. Dovolme, aby toto proroctví našlo své konečné naplnění. Je zde ten okamžik metanoie, proměny, obnovy, křesťanského smíření s milovaným Ježíšem, protože nejsme poslední unavení dědici člověka plného zloby, nýbrž jsme prvním pokolením nového lidstva, plného milosti a především plného lásky, lásky k Bohu i lásky bratrské.

Je třeba uvěřit, že toto tajemství obnovy a smíření není prvořadým ovocem lidského úsilí a iniciativy, nýbrž že je Božím darem. To, co my můžeme a musíme udělat, aby se toto tajemství naplnilo, není něco vymyslet, nýbrž dát se do služeb láskyplné věrnosti iniciativám našeho Pána. Když člověk chce

dělat všechno sám ze sebe, stává se hříšníkem; když člověk chce dělat Boží vůli, je spasen. Postavme se do této řady: věrnost iniciativám našeho Pána, protože dějiny tvoří on, protože spása a smíření jsou jeho dílo. A já? Je třeba, abych přijal tyto Boží iniciativy, učil se je poznávat, učil se je žít, den po dni, ve zkušenosti, která v obnovené věrnosti pokračuje vytrvale ve víře a v lásce.

*Messaggero 3/2000
Překlad -lš-*

Unie křesťan. pedagogů, pobočka Praha, vás zve na přednášku prof. ThDr. Václava Wolfa na téma Kristova přítomnost ve světě, která se bude konat v úterý 2. května 2000 v 18.00 hod. v sále řádu sv. Vojtěcha, vchod z Ostrovní ulice č. 11, Praha 1 (vchod se zavírá v 18.15 hod.). V rámci tohoto filozoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Očisti, Pane, náš duchovní zrak

Navazujeme tímto článkem na duchovní závěť P. Mederleta (Světlo č. 15). Ideologické předsudky mohou být tak zafixovány, že můžeme přímo předpovídat, co řeknou jejich nositelé.

Například když byl nedávno dotázán Hans Küng jedním novinářem na prosby o odpuštění Jana Pavla II., bylo možno předem určit, co odpoví. Předpoklad se splnil doslova: Küng odsoudil oficiální učitelský úřad Církve, který mu před lety odňal autorizaci. Jeho odpovědi svědčí o jeho zatrpklosti a uraženosti.

Církev ovšem musí ze své podstaty a svého poslání vykonávat také **úřad ochrany pravdy, víry a mravů**. Vykonávání tohoto úkolu se stalo pro nositele Petrova úřadu od dob Pia X. aktem hrdinného pokání a odříkání z lásky k Církvi. Pro výkon tohoto bolestného a nepříjemného úřadu **bdělé ochrany**, který je pro pravdymilovného papeže a pro každého opravdu svědomitého biskupa často mučednictvím (vzpomeňme např. na Pavla VI.), mají dnešní »kritičtí teologové« pramálo pochopení, když se jim zdá, že jejich »svatosvatá svoboda« při výkladu víry nebo mravů je omezována.

Může však být postaven nárok na svobodu teologa **nad** nárok na pravdu Církve a učitelského úřadu? Můžeme tvrdit, že teologické bádání stojí nad věrností k předané víře? Pro skutečně katolicky smýšlejícího teologa zajisté nikoliv. Pojem **pravda** se dnes zpochybňuje především tehdy, když jej vysloví povoláný strážce víry. Právě dnes potřebují tito tak často napaďaní strážci víry podporu a přímluvnou modlitbu všech věřících.

Svatý Pavel píše v prvním listě svému žáku Timoteovi: *Když to takhle bratřím předkládáš, bude z tebe dobrý služebník Ježíše Krista, živěný pravdami víry a správného učení, jehož ses věrně držel* (1 Tim 4,6 až 7). Ve stejném listě kárá Pavel pýchu těch, kteří se **nedrží zdra-**

vých slov Pána Ježíše Krista, jsou nafoukaní, ničemu nerozumí a hádají se jako chorobní št'ouralové (6,3n).

Pokud jde o nejvyššího strážce víry, nástupce svatého Petra, myslím na slova, která mu Ježíš řekl: *Utvrzuj své bratry!* (Lk 22,32). Ostatně jde vždy o rozhodující základ. Ježíš jej formuluje ve velmi polemické výměně názorů s učiteli zákona a farižei. Tuto rozepří najdeme v 8. kapitole Janova evangelia. Jedná se o pravou svobodu a Ježíš říká: *Pravda vás osvobodí* (Jan 8,32). **Pravda podmiňuje svobodu, nikoliv naopak**. Pravda víry je podle katolické nauky svěčena pastýřskému úřadu Církve. Učitelský úřad **ne vlastní pravdu**, ale má držitele učitelského úřadu, papeže a s ním v jednotě stojící biskupy, chránit před tím, aby nebyli pány víry, ale **aby byli vzorem svému stádcí**, jak čteme v 1. listě sv. Petra.

Mnozí nerozvážní teologové se mylně domnívají, že papež může **nadekretovat** různé postuláty v duchu doby, např. svěcení žen. To je naprosté přeceňování jeho pravomoci. I papež stojí pod zavazující poslušností a musí chránit neporušenost předané pravdy. On není pánem víry. Může víru prohlubovat a rozvíjet, jak to ukázal kardinál Newman ve svém významném díle *Development of Christian Doctrin* (Rozvoj církevního učení).

Úřad bdělé ochrany v Církvi vyžaduje velkou, trpělivou pokoru a je dnes doslova spojen s mučednictvím. **Pyšní lidé nejenže nepřijímají jejich pokyny, nýbrž pokládají se za světsky chápané tvůrce veřejného mínění a proti držitelům učitelského úřadu, ať už jde o papeže nebo o biskupy, postupují mocensky tak, že pobuřují veřejné mínění**. Avšak pevnost a roz-

hodnost učitelského úřadu jsou v hlubokém slova smyslu ověřeny i věrohodnou ekumenickou přitažlivostí. Kolik je anglikánů a protestantů, kteří našli svou cestu k jednotě víry právě proto, že **obdivovali pevnost a rozhodnost katolické církve v ochraně podstatných otázek víry a mravů**.

I nejučenější teologové mohou ztratit ze zřetele základní cíl víry: víru ve věčný život v Bohu (spásu duše).

V knize *Následování Krista* píše Tomáš Kempenský: »Učební se rád staví na světlo a hledají uznání. Při tom je mnoho věcí, jejichž znalost je pro duši málo nebo zcela neužiteč-

ná. Člověk musí být velký blázen, aby se staral o něco jiného než o spásu duše.«

Musíme tedy v této době obrácením prosit Pána, aby nám všem, teologům i laikům, **očistil duchovní zrak**. Jen pokorná láska čistého srdce může poznat Boží pravdu. Tomáš dále píše:

Kdo chce chápat a ochutnat Kristova slova, musí se snažit, aby Kristu připodobnil celý svůj život.

Kdo by tu opět nepomyslel na Ježíšova slova: *Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že jsi tato slova ukryl před moudrými a chytrými a zjevil je maličkým: ano, Otče, tak se ti zalíbilo* (Lk 10,21). Pro někoho to může být velká útěcha.

*Podle -sks-
Překlad -lš-*

Jan Pavel II. se dotýká Zdi nářků v Jeruzalémě. Tyto kameny jsou němými svědky události Ježíšova života. Torzo strožákonního jeruzalémského chrámu přetrvalo celou dobu dvoutisíciletých dějin Církve. Na co v tomto okamžiku myslel nástupce apoštola Petra, Skály...

Kroky věřících nikterak nezaznamenávají únavu, kterou by s sebou mohla přinášet tíže dvoutisíciletých dějin; křesťané se cítí spíše povzbuzeni vědomím, že přinášejí světu opravdové světlo, Krista Pána. Tím, že Církev hlásá Ježíše z Nazareta, pravého Boha a dokonalého člověka, otevírá před každým možnost být „zbožštěn“ a tak se stát více člověkem. Toto je jediná cesta, jejímž prostřednictvím může svět odhalit vznešené povolání, k němuž je vyzván, a naplnit je ve spásu skutečně Bohem...

Kěž se nikdo v tomto jubilejním roce nevyhýbá objetí Otce. Nikdo ať se nechová jako starší bratr v evangelním podoběnství, který odmítá vejít do otcovského domu a podílet se na slavnosti (srov. Lk 15,25–30). Radost z odpuštění ať je silnější a větší než jakýkoliv hněv. Budeme-li takto jednat, nevěsta se zaskví před očima světa v oně kráse a svatosti, které pocházejí z Pánovy milosti. Už dva tisíce let je Církev kolébkou, do níž Maria klade Ježíše a světuje ho klanění a kontemplací všech národů. Kež prostřednictvím nevěstiny pokory zazáří ještě více sláva a moc Eucharistie, kterou slaví a uchovává ve svém lůně. Ve znamení proměněného chleba a vína zjevuje zmrtvýchvstalý a oslavený Kristus, světlo národů (srov. Lk 2,32), kontinuitu svého vtělení. On zůstává živý a pravý mezi námi, aby živil věřící svým tělem a svou krví.

Jan Pavel II.: Incarnationis mysterium

Podivuhodná cesta dr. Carrela do Lurd (4)

Velké světlo v životě nositele Nobelovy ceny

Po svém návratu do nemocnice Panny Marie Sedmibolestné je dr. Carrel ihned volán k lůžku Marie Baillyové, protože její stav se po příjezdu do Lurd ještě zhoršil. Napočítal 150 tepů za minutu. Za této situace by to byl nesmysl, tuto nemocnou ponořit příští den do ledové vody v bazénu. Nemocnou? Přesnější vyjádření by bylo umírající. Carrel se dotkl jejího nosu a rukou a zjistil, že je toto ráno studenější. Později nablyly ušní boltce a prsty téměř olivové barvy.

Příští den je to s Marií Baillyovou ještě horší, proto nemocniční sestra, která ji z Lyonu laskavě doprovází, znovu staví otázku, zda je to rozumné, jít s ní k bazénům.

Na žádost dr. Carrela vyšetří nemocnou ještě jiný poutní lékař a oba se shodují: »Je v posledním tažení a přišla před jeskyni umřít!« Ale nyní se řadová sestra zastane umírající: »Ta přece nemá co ztratit, jestliže zemře hned nebo za několik dní, nerozhoduje. Bylo by však strašné, kdyby se nesplnilo vroucí přání té ubožačky.« Nakonec se dr. Carrel přikloní k jejímu názoru, dává řeholnici zapravdu. Odejde k lázním, a když bude třeba, mají jej zavolat. K doprovázejícímu kolegovi však poznamenává s ironickým podtónem: »Vyzkoušíme ten nemožný zázrak zmrtvýchvstání.«

Když nosiči postavili lehátko s Marií Baillyovou k ostatním nemocným u bazénů, zdálo se, že je v bezvědomí. Dr. Carrel, který mezitím přišel, vzal ještě jednou její levici. Puls je jako dříve rychlý. Napadla jej poněkud jedovatá myšlenka: Jestli umře v bazénu, jaký dojem vyvolá u zbožných poutníků tento bankrot zázraku?

O to si však, pane doktore Carrele, nemusíte dělat staros-

ti. Zatím ještě v chladné vodě lurdských bazénů nikdo neumřel stejně jako se nikdo nenakazil v nejnehygieničtější vodě světa!

Zatímco doktor dal uprostřed moře utrpení volný průchod svým myšlenkám, a dokonce – nestojíme před jeskyní Matky Boží? – i k modlitbě, samozřejmě pod podmínkou, že skutečně existuje, za uzdravení ubohé Marie Baillyové, kterou nesou do vody. Netroufali si však ponořit ji jako ostatní nemocné, nýbrž jen potírali vodou obnaženou dolní část těla. Pak ji odvezli na prostranství před jeskyní a postavili do řady s ostatními nemocnými, zatímco kněz začíná jasným hlasem předříkávat modlitbu, kterou celé shromáždění horoucně opakuje: »Svatá Panno, uzdrav naše nemocné!«

»JÁ SE CÍTÍM ZDRAVÁ!«

Aby se poněkud uvolnil z vnitřního napětí, odešel dr. Carrel jen na pár minut k zábradlí nad jeskyní nad prudkou pyrenejskou říčkou Gave de Pau a opřel se o ně. Tam narazí na špitálního lékaře z Bordeaux, se kterým se seznámil včera večer a kterému také ukázal Marii Baillyovou. Carrel chtěl vědět, zda se mezi jeho pacienty vyskytlo nějaké uzdravení, a obdržel odpověď, že uzdravení se cítí pouze hysterici. Pak muž z Bordeaux pokračuje: »Co se týká vaší nemocné, právě jsem ji viděl. Bylo nerozumné, že ji sem přinesli v takovém zdravotním stavu, bylo by lepší pokusit se o operaci.«

O něco později protlačují se oba do čtyřúhelníku před jeskyní, kde leží nemocní na svých lehátkách a za nimi zdraví poutníci, které je možno přehlédnout. V první řadě se nachází

Marie Baillyová, stále ještě bez pohybu, jen hrud' se zvedá zrychleným dechem. Dr. Carrel si myslí, že může každým okamžikem zemřít. Vedle ní klečí zdravotní sestra z Lyonu, modlí se za ni a stále ještě vyprošuje zázrak, který na sebe nechává čekat.

Zatímco vynášejí z bazénu další nemocné, mezi nimi i kretény a jiné mrzáky, blíží se v životě dr. Carrela, budoucího nositele Nobelovy ceny za medicínu, nejvzrušenější okamžik života, na který nikdy nezapomene.

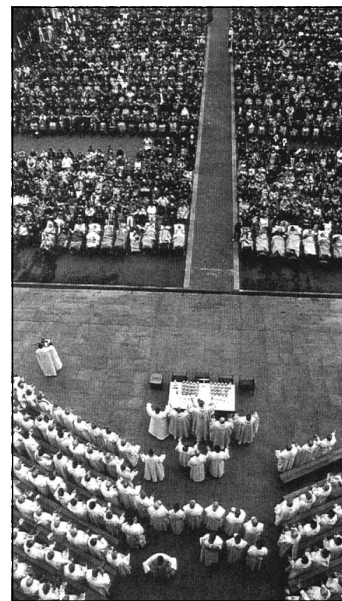
Když se totiž znovu podíval na svou nemocnou, zdálo se mu, že se výraz její tváře poněkud změnil, připadá mu o něco méně bledá.

Ale hned se dostaví pochybnost: Nejsem snad obětí přeludu? – To by tak systematickému pozitivistovi ještě scházelo...

A nyní zcela podle všech pravidel vědy vytahuje své plnicí pero a poznamenává na manžetu své košile: 14.50 a je rozhodnut zaznamenávat všechna pozorování s přesným časovým údajem. Aby měl absolutní jistotu, ptá se kolegy z Bordeaux, zda nepozoruje u nemocné nějaké zlepšení stavu. Ale ten nic nepozoruje a domnívá se: »Všechno, co mohu říct, je, že se nezhoršil.«

Nyní jdou oba k Marii Baillyové a dr. Carrel kontroluje puls a dech a říká kolegovi: »Dech se zpomalil!« Lékař z Bordeaux zatím stále ještě nepozoroval žádné zlepšení, naopak, ve zvolněném dechu vidí příznak blížící se smrti. Carrel tuto obavu nesdílí. Zatímco dav střídavě zpívá a opakuje po knězi přímlovu, hledí opět na Mariin obličej, všimá si opět změny, přičemž její zrak jako by se obracel k výklenku se sochou svaté Panny.

Pojednou pozoruje Carrel ke svému zděšení, jak dosud vyboulená deka na Mariině těle pomalu klesá na normální výšku břicha a leží zcela volně. Říká to svému kolegovi, ale ten nic nepozoroval. Čím déle se dívá Carrel na svou nemocnou, tím více je přesvědčen, že otok břicha zmizel, a jak se nad Ma-

rií naklonil, konstatuje, že její srdce bije sice stále ještě rychle, ale zcela pravidelně. Nakonec se odváží položit Marii, která přichází k sobě, otázku, jak se cítí. Odpověděla tiše: »Velice dobře, jsem ještě velmi slabá, ale cítím, že jsem uzdravena.«

A ihned na potvrzení své výpovědi vypije jedním dechem hrnek mléka, který jí podala zdravotní sestra, zvedne hlavu a rozhlíží se napravo, nalevo, při čemž poprvé za několika týdnů necítí žádné bolesti.

Zdálo by se, že by už neměl být žádný důvod k pochybnostem. Během několika minut se stav Marie Baillyové silně změnil. Skutečně nebyla k poznání, když hodiny na věži baziliky odbíjely tři hodiny. Nebylo to žádné překvapení pro dobrou zdravotní sestru, která v Lurdech zažila již jiná uzdravení.

(Pokračování příště)

Kristova služba smíření

Jen děti protestují, když se mají mýt. Dospělí mají zřídka-kdy »odpor k vodě«. Ale v evangeliu čteme, jak se mytí brání jeden z dospělých, a dokonce je to první muž Církve, Petr: »Nikdy mi nebudeš mýt nohy!« (Jan 13,8). Petr odmítá službu Mistra a tím odmítá jeho samotného. Ježíš mu říká výslovně: »Jestliže tě dnes neumyji, nebudeš mít se mnou podíl« (tamtéž). Na to Petr opět – jak často v podobných případech – reaguje přehnaně: »Pane, nejen mé nohy, ale i ruce a hlavu« (Jan 13,9).

V odmítnutí umytí nohou našel Petr mnoho následovníků, křesťanů, kteří nepřijímají Kristovu službu smíření. To ukazují v některých kostelích opouštěně zpovědnice, které často nabývají muzeální charakter. Bůh nám své dary nevnučuje. Když však jeho dary nepřijímáme, pak přestává být pro nás Otcem a my přestáváme být jeho dětmi.

Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl. Na to bychom neměli zapomínat. Mít podíl s Pánem předpokládá, že mu dovolíme, aby se k nám sklonil, a to až k našim nohám, až k propastí našich vin, a tam aby nás očistil. Předpokladem účasti na eucharistickém stole je místo u stolu vedle Petra, který si nakonec nechal ve vsi pokoře nohy umýt. To je místo, které vykazuje Pán každému, a to církevním příkázáním, aby každý katolický křesťan přistoupil alespoň jednou za rok, a to v době velikonoční, ke svátosti smíření.

Pak je v evangeliu ještě řeč o tom, že u eucharistického stolu mohl Jan zaujmout místo přímo po boku Pána. On je prostředníkem mezi Petrem a Pánem, když se ptá Mistra, kdo z učedníků jej zradí. Křtem, biřmováním, navíc pak svátostí manželství, kněžským svěče-

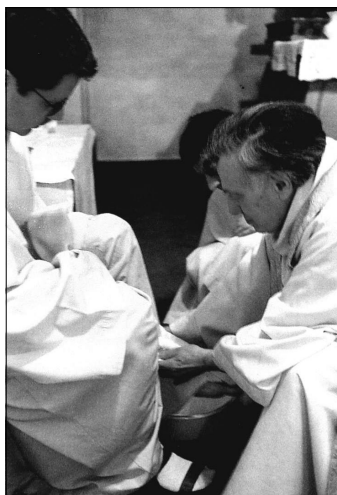
ním a řeholními sliby se dostáváme do přímé blízkosti našeho Pána. Naše místo je po jeho boku.

Ale druhou stranou našeho života zůstáváme otočeni k světu a k lidem. Vidíme a zažíváme, jak se lidé často zoufale snaží řešit tajemství svého života, a nemohou dospět k žádnému výsledku. Jak často pak u nás hledají radu. Zde jsme často povoláni do role Jana, abychom jako on předávali Pánu jejich otázky a vysvětlovali lidem jeho odpovědi. Čím blíže jsme lidem, tím intenzivnější jsou naše otázky.

Křesťan žije, jako Jan, po boku Kristově i po boku lidí. To je místo naší Církve. »Co vám říkám ve tmě, povězte na světle, a co se vám říká do ucha, hlásejte ze střeš!« říká Pán svým učedníkům (Mt 10,27). Jestliže svůj sluch obrátíme pouze k Pánu, pak se stáváme posledními uživateli jeho slova a jeho hlas u nás oněmí. Slovo, které bylo svěčeno nám, přijali jsme proto, abychom je sdělovali dále.

Ale jestliže nasloucháme jen lidským otázkám, a nikoliv už Božimu slovu, pak lidem můžeme poskytnout jen něco z naší vlastní moudrosti, ale ta jim v ničem nepomůže. Slovo, které nám pomáhá, nám může říct jen Bůh. Proto Církev prosí při každé mši svaté: *Ale řekni jen slovo, a má duše bude uzdravena!* Kéž by naše místo po boku Pána a po boku našich bratří nikdy nezůstávalo prázdné! Jan seděl mezi Mistrem a Petrem, a mohl proto být zprostředkovatelem.

Na této večeři je ještě řeč o Jidášovi, jednom z Dvanácti, který jej zradí. Nad jeho místem u eucharistického stolu leží temnota tajemství zla. Všichni byli umytí, všichni přijali eucharistický dar, a přece jeden vychází do temné noci, aby jej zra-

dil. Tato událost vyvolávala po všechny časy křesťanství hluboký otřes a nejruznější odpovědi. Jak je to možné? Kde je mnoho slunce, tam je i mnoho stínů. *Když se někdo domnívá, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl* (1 Kor 10,12), říká Písmo.

Církev mnoho lidí prohlásila za svaté, ale nikoho neodsoudila, ani Jidáše ne. Můžeme jen doufat, že temná noc, do které Jidáš vyšel, byla onou nocí, do které se Pán narodil v Betlémě, a že jej světlo, které svítí ve tmách, zasáhlo alespoň posledním zábleskem.

Existuje jedno zobrazení Jidáše-zrádce, na kterém lze vidět v pozadí Jidáše oběšeného na stromě. Zatímco jeho hlava, ruce a ramena bezvládně visí, jeho nohy jsou položeny na kříži tak jako nohy našeho Pána.

Zatímco jeho ruce prodaly Pána za třicet stříbrných, jeho nohy, které Pán při večeři umyl, leží na kříži a dotýká se jich Boží milosrdenství. Nestal se snad strom zoufalství pro Jidáše přece jen stromem života?

Vlastně je obtížnější přijít do pekla než do nebe. Protože do pekla přijde jen ten, kdo skutečně nechce být milován. Jen Bůh ví, kolik jich je. Člověka neodsuzeje Bůh, člověk odsuzuje sám sebe. Bůh řekne těm, kteří jsou uvnitř: »Ať se stane vaše vůle!« A tou vůlí je nebe. A pak řekne těm, kteří odešli od něho ven do temné noci: »Ať se stane i vaše vůle!« A tou je peklo. Že takoví lidé jsou, nám jednoznačně dokládá Písmo, a to propůjčuje našemu životu hlubokou vážnost.

Tento večer, kdy nám Pán daruje Eucharistii, ukazují nám na Petrovi, že nesmíme odmítnat přijetí odpuštění vin, abychom měli podíl na jeho životě. Janovo místo mezi Ježíšem a jeho apoštolem ukazuje všem křesťanům naše místo ve světě: po boku Pána a po boku lidí. A u Jidáše nás uvádí do temného mraku tajemství zla: *Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení* (Mt 26,41). Mistr je zde a volá nás: na místo Petra, na místo Jana, nikoliv však na cestu Jidáše!

Překlad -Iš-

FATIMA – Lurdy, La Saletta, Garabandal, Montserrat, Santiago de Compostela aj. – 17. 5. – 29. 5. – 9 490 Kč. • IZRAEL – letecky – 29. 5. – 5. 6. – 18 990 Kč!!! • IZRAEL – EILAT – RUDÉ MOŘE – EGYPY – letecky, zpět přes Středozemní moře – Kypř, Rhodos – 22. 5. – 7. 6. – 26 490 Kč. • MEDŽUGORJE – 7. 6. – 13. 6. + 21. 6. – 27. 6. – 1 750 Kč. • MEDŽUGORJE – JADRAN (Gradac) – 1. 7. – 11. 7., 15. 7. – 25. 7. – 2000 Kč, ubytování. • VELKÝ OKRUH – ITÁLIE – SICÍLIE – Řím, Assisi, San Giovanni Rotondo, Neapol, Pompeje, Vesuv, Syrakusy, Etna aj. – 3. 7. – 13. 7. – 9 990 Kč. • ASSISI – Montichiari, Ravenna, Florencie, Siena, Jadran – 31. 7. – 5. 8. – 3 490 Kč!!! Přihlášky: AVETOUR – Jiří Chválek, Fr. Kupky 445, 518 01 Dobruška, tel./fax 0443/219 29, 0602 44 16 70, 0601 24 58 64.

Ozvučování kostelů, přednáškových sálů a poslucháren pomocí moderní techniky. Výrazné zlepšení srozumitelnosti. Zvýšená odolnost proti akustické zpětné vazbě. Automatická regulace mikrofonů. Speciální mikrofonní stojany a reprosoustavy. Bezdrátové mikrofony ruční i klopové. Ploché mikrofony na obětní stůl. Přenosné ozvučení na síť i baterie. Ozvučení elektronických varhan. Sluchátka a indukční smyčky pro nedoslýchavé. Dlouholeté zkušenosti. Mnoho instalací v ČR i v zahraničí. Kvalita a spolehlivost. Příznivé ceny. Záruka 3 roky. Nabídky a poradenství zdarma. Oficiální zastoupení firmy Ozvučovací technika pro moravské diecéze: Elektroacoustic – V. Bolcek, Tylovice 1978, 756 61 Rožnov p. R., tel./fax 0651/65 43 47.

Sestra Emmanuela píše...

Drahé „děti Medžugorje“, pochválen buď Ježíš!

Začali přicházet početní poutníci, aby zde strávili Svatý týden. Farnost zavedla během Velkého jubilea novou formu modlitby na první pátek v měsíci: po mši sv. kněží prosí Pána o uzdravení našich srdcí a našich těl. Věřící jsou zváni přijmout požeňání doprovázené pomazáním olejem (na čelo), jak to doporučuje sv. Jakub, patron farnosti. Z těchto modlitebních večerů prýští krásné plody pokoje.

* * *

Modlitebním skupinám v Medžugorje Gospa často doporučila číst životy svatých a vzít si je za příklad. Svatořečení sestry Faustyny v Římě (30. 4. 2000) nám dává krásnou příležitost. Tím víc, že Ježíš jí svěřil poselství velmi podobná těm, která nám dává jeho Matka zde, když nás vybízí, abychom se chopili přítomné milosti: „Ať se celé lidstvo naučí znát mé nevyzpytatelné milosrdenství. Je to zname-

ni pro poslední časy. Potom přijde den spravedlnosti. Dokud je čas, ať se lidé utíkají k prameni mého milosrdenství, ať využijí Krve a Vody, které vytryskly pro ně.“ (Deník, § 847) Není to náhodou, že Gospa nazvala náš čas „časem milosti“. Využívejme ho dobře, abychom jednoho dne nemuseli naříkat, že jsme promarnili tuto příležitost.

* * *

Abychom před Velikonocemi mohli hlouběji pochopit božskou moc svátosti smíření, přečteme si, co vyprávěl P. Tim Deeter během naší misie v Asii:

„Tou dobou jsem chodil každý den navštěvovat nemocné v nemocnici poblíž mé farnosti (v USA). Na mém seznamu byla neustále jedna žena v hlubokém bezvědomí. Jednoho dne, jelikož jsem měl veliký počet nemocných, jsem si řekl: Vyškrtnu ji, nepotřebuje mě, bez tak nemůže mluvit. Pak, během ostatních návštěv, jsem se cítil vinen a myslel jsem, že udělám dob-

ře, když ji navštívím. Sedl jsem si tedy vedle její postele a začal jsem obvyklou rutinu: »Jsem otec Tim, dnes je pondělí atd...« Ale nakonec jsem začal myslet: To je opravdu hloupost, ona nemůže odpovědět, ztrácím svůj čas. Už nepřijdu, vyškrtnu ji ze svého seznamu. Najednou mi však vyvstala v duchu myšlenka, která nebyla ze mne: Tato žena potřebuje rozhrěšení svých hříchů! Skutečně, nemohla se zpovídat, když byla v bezvědomí. Tak jsem se k ní znovu sklonil a šeptám jí: »Dopustila-li jste se nějakých hříchů, pro které jste ještě neobdržela odpuštění, předložte je nyní ve svém srdci Pánu; potom se s vámi pomodlím vzbuzení lítosti.« Počkal jsem tři minuty. Pak jsem recitoval vzbuzení lítosti a dal jsem jí rozhrěšení.

Jak jsem se narovnával na židli, žena se najednou vzpřimila na své posteli! Aniž by se podívala na mne, upřela oči na kříž, který visel na zdi za mnou. Rozpřáhla široce paže a s obličejem osvětleným krásným úsměvem zvolala: »Ježíši!«

Pak klesla zpět a zemřela. Rychle jsem se otočil, abych viděl, zda Ježíš je tu, ale ne, neviděl jsem ho. Přišel pro ni na mé slovo kněze ve svátosti smíření a vzal ji s sebou!

Jak důležité jsou svátosti! Volá-li nás Bůh, abychom se k nim přiblížili, neodkládejte to na později – vždyť kdo ví, zda zítra budeme naživu.“

Drahá Gospo, s Tvým Srdcem chceme doprovázet Ježíše v jeho umučení i zmrtvýchvstání.

Sestra Emmanuela

Medžugorje 15. dubna 2000

Milé dívky, jestliže uvažujete o zasvěceném životě, zveme vás na naše útraty do švýcarského kláštera, abyste mohly poznat zasvěcený život sester kapucínek. Může se jednat o nejkrásnější a nejdůležitější rozhodnutí vašeho života. Bližší informace: Kloster Leiden Christi, 9108 Jakobsbad, Schweiz-Swisse.

Pondělí 1. 5. v 15.30 hod. – Městská knihovna v Kyjově – beseda s heroem ND v Praze Josefem Somrem.

Liturgická čtení

Neděle 30. 4. – 2. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 4,32–35

Ž 118(117),2–4.16ab+17–18.22–24 Odp.: 1

2. čt.: 1 Jan 5,1–6

Ev.: Jan 20,19–31

Pondělí 1. 5. – nez. pam. sv. Josefa, Dělníka

1. čt.: Gn 1,26–2,3 nebo Kol 3,14–15.17.23–24

Ž 90(89),2.3–4.12–13.14+16 Odp.: 17c

Ev.: Mt 13,54–58

Úterý 2. 5. – památka sv. Atanáše

1. čt.: Sk 4,32–37

Ž 93(92),1ab.1c–2.5 Odp.: 1a

Ev.: Jan 3,7b–15

Středa 3. 5. – svátek sv. Filipa a Jakuba

1. čt.: 1 Kor 15,1–8

Ž 19(18),2–3.4–5 Odp.: Řim 10,18b

Ev.: Jan 14,6–14

Čtvrtek 4. 5. – ferie

1. čt.: Sk 5,27–33

Ž 34(33),2+9.17–18.19–20 Odp.: 7a

Ev.: Jan 3,31–36

Pátek 5. 5. – ferie

1. čt.: Sk 5,34–42

Ž 27(26),1.4.13–14 Odp.: 4ab

Ev.: Jan 6,1–15

Sobota 6. 5. – památka sv. Jana Sarkandra

1. čt.: Sk 6,1–7

Ž 33(32),1–2.4–5.18–19 Odp.: 22a

Ev.: Jan 6,16–21

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	30.4.	1.5.	2.5.	3.5.	4.5.	5.5.	6.5.
Antifona	471	1357	1734	1673	518	518	1708
Žalm	783	783	783	786	783	783	786

Ranní chvály:

Hymnus	471	1325	1734	1673	518	518	1708
Antifony	472	1325	950	1359	981	998	1014
Žalmy	813	813	950	813	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	514	1326	1735	1674	529	532	1710
Antifona k Zach. kantiku	515	1358	1735	1360	530	533	1361
Prosby	515	1326	1724	1675	530	533	1711
Záv. modlitba	515	1358	1359	1360	530	533	1361

Modlitba během dne:

Hymnus	482	519	519	519	519	519	519
Antifony	474	519	519	519	519	519	519
Žalmy	474	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	476	521	524	1676	530	534	537
Záv. modlitba	515	521	524	1360	530	533	537

Nešpory:

SO

Hymnus	477	477	1322	1736	1677	517	517	517
Antifony	478	478	1328	960	1360	992	1009	538
Žalmy	478	478	1761	960	1678	992	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	513	516	1329	1737	1680	531	535	538
Ant. ke kant. P. M.	513	516	1358	1737	1360	532	535	539
Prosby	513	516	1329	1731	1681	532	535	539
Záv. modlitba	515	515	1327	1359	1360	530	533	541
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

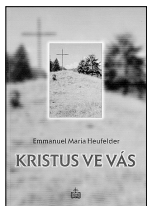
Představujeme vám...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Emmanuel Maria Heufelder: KRISTUS VE VÁS

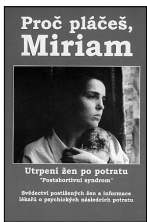
Křesťanství není žádnou naukou nebo světovým názorem, ale stojí na živém Kristu, který je živě přítomen ve všech křesťanech. Autor sám tuto skutečnost hluboce prožíval a vydal o ní písemné svědectví.

Brož., A5, 80 stran, 68 Kč

PROČ PLÁČEŠ, MIRIAM?

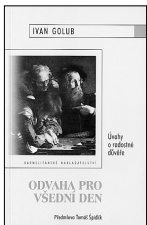
Publikace chce svými rozsáhlými svědectvími napomoci v šíření úcty k lidskému životu. Tématem knihy je utrpení žen po potratu, tzv. „postabortivní syndrom“. Svá svědectví zde vydávají nejen postižené ženy, ale i lékaři, kteří otevřeně hovoří o psychických následcích potratu, často velmi otřesných.

Hnutí Pro život, brož., A5, 138 stran,
8 barevných fotografií, 92 Kč

Ivan Golub: ODVAHA PRO VŠEDNÍ DEN

Autor je chorvatský básník a zároveň profesor teologie v Záhřebu. V této knize předává čtenáři to, co sám načerpal ze svého hlubokého vztahu k Bohu. Tématem jeho úvah je pravda, která vychází z radostné důvěry v Boží dobrotu a lásku a která jej přivádí k vyznání: „Žiju – sobě i jiným.“

Karmelitánské nakladatelství, brož.,
116 x 180 mm, 148 stran, 129 Kč

Sal Severe: CO DĚLAT, ABY SE VAŠE DĚTI SPRÁVNĚ CHOVALY

Zkušený psycholog radí rodičům, jak postupovat, když je jejich děti neposlouchají. Autor nabízí srozumitelný a konkrétní návod, jak si v takových situacích poradit – ne se nechat strhnout k hrozbám, křiku či nepřiměřeným trestům. Ale je třeba změnit model svých vlastních reakcí, které by neměly v dětech špatné chování ještě více posilovat.

Portál, brož., 160 x 230 mm, 200 stran, 215 Kč

Theo Schmidkonz: MARIA – POSTAVA VÍRY

Mariánské meditace na každý den, které čerpají ze života Panny Marie tak, jak se o něm hovoří v Písmu svatém. Každá meditace je ukončená modlitbou vztahující se k danému rozjímání. Vhodné pro společenství i pro jednotlivce. Vyšlo jako příloha Fermenta. **Pokud si tento titul objednáte na objednávkovém listě velikonoční nabídky (připíšete na konec), obdržíte rovněž 15% slevu.**

Brož., A5, 78 stran, 45 Kč

Upozorňujeme, že v tomto čísle naleznete velikonoční nabídku titulů (s přiloženým objednávkovým listem), na které obdržíte mimořádnou slevu.

Přidáno předem
706 035

Novinové výtahy

Odesílatel:

SVĚTLŮ – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TYPENÍKŮ. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra; telefon 0042187/41 83 83; podávame novinových zasilek povolené SR, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1